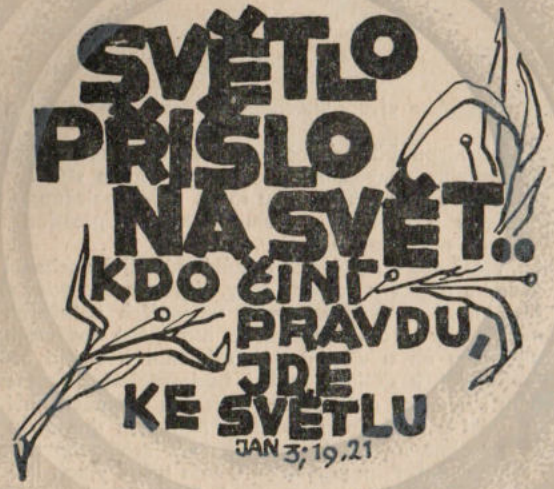

Živá SLOVA

1
1975

LP 75

Drazí čtenáři,

vstupujeme do jubilejního roku třicátého výročí vítězného Pražského povstání a osvobození naší vlasti

Tato skutečnost je spjata s příznivou bilancí hospodářské stabilizace a úspěšného ekonomického, politického a kulturního rozvoje našeho socialistického státu.

Životní úroveň našeho pracujícího lidu rok od roku roste, naše společnost je zbavena vykořisťování, třídních rozdílů a nejistoty nezaměstnanosti. Uprostřed mírové výstavby a budovatelského úsilí roste naše vlast do krásy.

Jsme vděčni našemu Bohu, který nás v nejtěžších dobách milostivě zachoval a dal nám vysvobození od válek, třídního útlaku a sociální bídy. Vzpomínáme vděčně těch, jichž si k tomu použil a kdož nesli nejtěžší břemena uplynulých válečných hrůz, v nichž se rodila svoboda našich obou národů. Zejména hrdinného sovětského lidu a všech obětí, které nesl především on a všichni ti bezejmenní a známí hrdinové. Modleme se za ty, kdož převzali jejich dějinný mírový budovatelský odkaz a kdož nesou odpovědnost před Bohem i lidmi za další šťastný rozvoj a prospěch naší vlasti.

Přispívejme svou tvořivou prací a příkladnou pracovní morálkou dnešnímu historickému zápasu za lepší svět a mějme na srdci především věc světového míru jako základní podmínku pro jeho vybudování. Připojujeme se k této tužbě všech lidí dobré vůle v duchu Kristovy obětavé lásky a solidarity se všemi, kteří dosud ve světě trpí sociálním, národnostním či náboženským útlakem.

S přáním Božího požehnání do jubilejního roku 1975 – na Vašich pracovištích, ve Vašich rodinách, shromážděních a v osobním životě věrných svědků a učedníků Páně v duchu F 4:4–7 Vás zdraví

Vaše redakce.

ZŮSTAŇ S NÁMI...

LUK. 24, 29

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

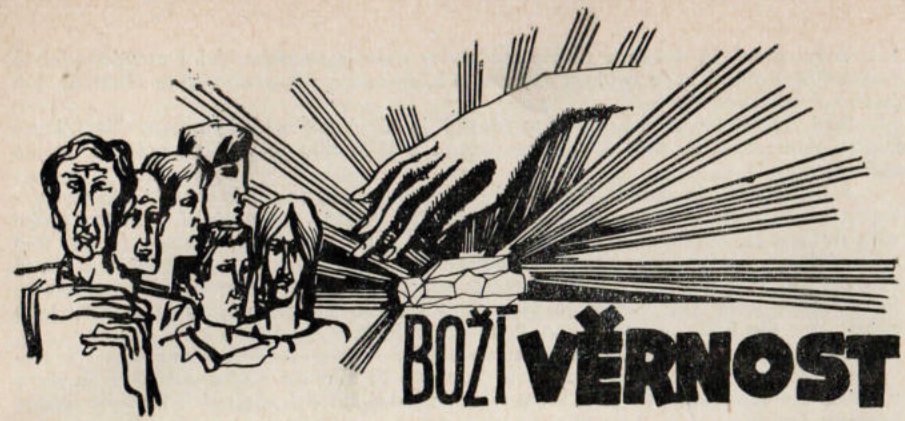

BOŽÍ VĚRNOST

„... pakli jsme nevěrní, ON zůstává věrný, zapřít sám sebe nemůže..." (2Tm 2:13).

Sotva je nějaká Boží vlastnost, která by byla v Bibli tak často uváděna ve chvalozpěvu, jako v ě r n o s t. Již Mojžíš zpíval na konci svého života na zkušenosti tak bohatého, ve své známé písni: „Bůh silný, pravdomluvný a není nepravosti v Něm, spravedlivý a přímý jest" (5M 32:4). A prorok Jeremiáš volá v jednom ze svých chvalozpěvů: „Převeliká jest pravda tvá (věrnost) (Pl 3:23). Také my rádi mluvíme a zpíváme o věrnosti Boží. Ale zda také spojujeme s tímto slovem správné představy?!

Pojem v ě r n o s t B o ž í podobá se broušenému drahokamu. Září v rozličných barvách podle toho, ze které strany jej pozorujeme. Apoštol Pavel rád mluvil o věrnosti Boží a spojoval s ní různá napomenutí a povzbuzení. V jeho prvním dopise, určeném křesťanům v Tesalonice píše: „... věrný je ten, který nás povolal, který také i učiní..." (1Te 5:24). A když v celém svém životě zakoušel a vyzkoušel Boží věrnost, ve svém posledním dopise se k ní vrací a píše Timoteovi: „... pakli jsme nevěrní, ON zůstává věrný, zapřít sám sebe nemůže!" Pavel musel, jako mnoho pracovníků na Boží roli, zkusit, že lidé jsou nevěrní. Ale on byl přesvědčen o tom, že **lidská nevěrnost nemůže zrušit Boží věrnost.**

Abychom lépe vnímali tuto velkou Boží pravdu, vezmeme si na pomoc tři otázky:

1. Co znamená B o ž í v ě r n o s t?

Když řekneme o našem bližním, že je věrný, pak tím rozumíme, že je **spolehlivý a hodný důvěry.** Můžeme se spolehnout na jeho slovo a charakter. Totéž má na mysli i Boží slovo, kde čteme, že Bůh je věrný!

Boží věrnost je nejdříve ve spojení s Jeho S l o v e m. Bůh je věrný v tom, že **stojí ve svém Slově,** splňuje co slíbí! Naplňuje své proroctví a zaslíbení. O Sáře, které Bůh ještě v jejím vysokém věku zaslíbil syna je psáno v ep. Židům 11:11: „... věřila, že je věrný ten, který zaslíbil". Je nádhernou pravdou, že to Bůh lidem řekl. B ů h ř e k l! Bible je dokumentem řeči Boží k nám. A ještě vzácnější nám připadá ta pravda, že Bůh stojí vždy ve svém slově. Jak často se stává, že lidé nedostojí svému slovu, které si navzájem dali. Bůh ale není jako náladový a lživý člověk, který dnes odvolává to, co včera slíbil. Bůh je věrný ve svém Slovu.

I když už toto je krásné, Bible dává Boží věrnosti ještě hlubší význam a pevnější základ. Bůh je nejen věrný ve svém slovu, ON je také věrný ve své **podstatě,** ve své **bytosti.** Náš text vyjadřuje tuto pravdu obzvlášť jasně. Pavel zakládá své tvrzení na ujištění **„... sám sebe** zapříti nemůže". Zde je uvedena Boží věrnost do vztahu k jeho bytí, k jeho charakteru. Bůh se zavázal nám lidem nejen skrze to, co ve svém Slově řekl, ale nadto i skrze to, čím ve své podstatě je! Můžeme se na to spolehnout: z Boží strany se nestane nikdy nic, co by bylo v rozporu s nám zjevenou Jeho bytostí. Bůh zůstane vždy Bohem lásky a milosrdenství, ale také Boží svatosti a spravedlnosti. Bůh zůstává vždy Bohem! ON je jako oceán bez času, dokonale jasný až do největší hloubky. A jestliže my nedohlédneme až na dno Jeho bytosti, pak to nespočívá v tom, že by jeho bytost byla zatemněna nečistotou, ale v tom, že je příliš hluboká pro naše lidské oko.

Vědci praví, že dokonce slunce má skvrny a že je ve svém jádru pravděpodobně černé. Přece však Bůh je světlo a tmy v něm žádné není. Jak nádherné je vědět, že Bůh je ve své bytosti věrný!

Boží věrnost má však i třetí dimenzi. Bůh je věrný, **proto stojí za svým dílem,** které stvořil nebo započal. Boží věrnost ve vztahu k jeho dílu je v NZ vyjádřena dvojím způsobem:

1. Skutečnost, že jsme Boží stvoření jej zavazuje, aby se o nás staral. Tuto myšlenku vyslovuje např. ve svém prvním dopise apoštol Petr: „ . . . a proto ti, kteří trpí podle vůle Boží, jako věrnému Stvořiteli ať poroučejí duše své, dobře činíce" (4:19). Bůh stojí však nejen věrně ke svému stvořitelskému dílu, ale i k vykupitelskému. Jestli nás v Kristu volá a my uposlechneme, pak spasitelné dílo v nás dokončí. Tato pravda je vyjádřena v 1K 1:9: „Věrný je Bůh, skrze kterého jste povoláni v obecenství jeho Syna"; a v 1Te 5:24: „Věrný je ten, který povolal vás a který také i učiní to."

Co v sobě zahrnuje Boží věrnost ve vztahu k jeho stvořitelskému dílu i k dílu vykupitelskému? Jako vzácný drahokam jsou tyto tři biblické skutečnosti. Bůh je věrný **ve svém slově, ve svém bytí, ve svém díle.** Poslední zjištění nás uvádí k druhé otázce tohoto poselství.

2. Co nám zaručuje Boží věrnost?

Pozorujme, co nám zaručuje Boží věrnost jako Stvořitele! Stvořitel se zavazuje, že bude pečovat o blaho, úspěch a zdraví svého stvoření. Tento svět je Božím stvořením. Je dílem jeho všemohoucnosti a lásky. V Žalmu 136 jsou chváleny Boží zázraky v jeho stvoření. Po každém jednotlivě popsaném stvořitelském aktu čteme to významné: „Nebo je věčné milosrdenství jeho". Všechna stvořitelská díla Boží, obzvláště my lidé, kteří tvoříme korunu stvoření — jsme dětmi lásky. Proto také bije i dnes srdce Boží pro nás. Pán Ježíš ujišťuje, že ani jediný vrabec nespadne se střechy bez vůle našeho nebeského Otce (Mt 20:29). Jsou ptáci, kteří kladou vejce, krmí vylíhlá mláďata a až jsou schopna letu, už se o ně nestarají. I mezi lidmi jsou rodiče, kteří zapomenou na své děti. ON však na své děti nezapomíná. ON se stará i o tebe.

Obzvlášť stvořitelská věrnost Boží ručí za **uspokojení našich najhlubších potřeb srdce.** Staré přísloví praví: Bůh nestvoří ústa, která by nemohl naplnit. To znamená, že není žádné žádosti naší lidské přirozenosti, kterou by Bůh nemohl utišit a utišit nechtěl. Hlad i žízeň lidské duše má hluboký smysl, totiž přivést nás k Bohu, který tuto touhu do nás vložil. Nejhlubší bída člověka spočívá v tom, že mu Bůh vložil touhu po svém věčném obecenství a lásce do srdce, ale on usiluje o uspokojení pomíjejícími věcmi. Augustin vyjádřil jen všeobecnou zkušenost: „Neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Bohu". Ale Bůh je věrný. Když k němu přijdeš jako ke svému Stvořiteli, může a chce utišit tvoji žízeň.

Boží věrnost je i v tom, že je na nás vložena jen **přiměřená** a snesitelná tíha — břímě. Tak píše Pavel v 1K 10:13: „Věrný je Bůh, který nedopustí pokoušet vás nad vaši možnost." Žalmista hovoří: „Jak se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteří se ho bojí. On zná slepení naše a má v paměti, že jsme prach" (Ž 103:13, 14). To není slovo, které by lidskou důstojnost zkracovalo, nýbrž **slovo útěchy pro slabé lidi.** Bůh nežádá od žádného z nás více, než by mohl člověk vykonat. My přetěžujeme naše stroje, své bližní a často i sami sebe. A následek tohoto nerozumného jednání je nespokojenost a selhání nervů. Ale Bůh nikoho nepřetěžuje. ON je věrný Stvořitel. Bůh je však nejen Stvořitel, ale také v Pánu Ježíši náš Vykupitel.

Co nám jeho věrnost jako Vykupitele zaručuje?

To první, co nám Boží věrnost zaručuje, když jeho volání v Kristu následujeme, je **odpuštění našich hříchů.** „Jestliže budeme vyznávat hříchy své věrný je Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a aby nás očistil od všeliké nepravosti" (1J 1:9). Pán Ježíš přišel na tento svět, aby dal svůj život jako výkupné za naše hříchy a nyní platí Boží zaslíbení: vyznáte-li hříchy své a uvěříte-li v oběť mého Syna, chci všechnu vaši vinu smazat a přijat vás opět na milost. Dodrží Bůh tento slib? Ano, On to učiní, protože je věrný a spravedlivý. Můžeš se na Jeho věrnost odvolat a všecky pochybnosti vyhnat. „ON je spravedlivý a ospravedlňuje toho, který je z víry Kristovy" (Ř 3:26).

Dále máme zajištěn **duchovní růst** ospravedlněných a znovuzrozených. „On sám Bůh pokoje posvěť vás ve všem a celý váš duch, duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Ježíše Krista zachováno buď" (1Te 5:23). Jaké je to vysoké povolání! Proč bychom měli zmalomyslnět, když pociťujeme svou vlastní slabost? Můžeme být plni důvěry a odvahy, protože: „Věrný je ten, který povolal vás, který také i učiní." Rozvinutí duchovního života **věřícího je zaručeno** Boží věrností. ON nezačíná žádnou věc, která by jej jednoho dne omrzela. My lidé započínáme mnohé dílo a necháváme je ležet zpola hotové, protože již nemůžeme dál, nebo nám přešla chuť pokračovat. Ale Bůh není člověk. Neustane, dokud nedokončí své dílo v nás a s námi. Tato pravda platí i pro jeho církev, i pro jeho **království.** Bůh neopustí svoje dílo, neboť je věrný.

A konečně zaručuje Boží vykupitelská věrnost naše **konečné spasení.** Boží věrnost, která zaručuje naše duchovní zrození a duchovní růst v tomto světě — máme-li víru — zaručuje také naše dokonání ve slávě nebes. Dítko Boží se na tomto světě podobá bylině, která neroste ve své domovské půdě. Takové rostliny sice kvetou a přinášejí ovoce, ale jejich pravé vlastnosti by se teprve ukázaly, kdybychom je mohli vidět v jejich vlasti; apoštol Pavel píše: „ . . . a nejen ono, ale i my, prvotiny ducha mající, v sobě lkáme, zvolení synů očekávajíce a tak vykoupení těla svého. Nebo nadějí spasení jsme" (Ř 8:23, 24). V tomto starém světě a těle je pro křesťana mnoho bídy a slabosti, úzkostí a nemoci až do smrti. Kdyby měl být lidský život na tomto světě již konečným dílem Božím v Ježíši Kristu, právem bychom nebyli spokojeni. „Nové nebe a novou zemi očekáváme, podle Jeho zaslíbení — v kterých spravedlnost přebývá (2Pt 3:13). A k tomu patří ještě F 3:20, 21: „ . . . ale naše obcování je v nebesích, odkud i Spasitele očekáváme, Ježíše Krista, který promění tělo naše ponížené, aby bylo podobno tělu slávy jeho podle mocnosti té, kterou mocen jest všechny věci podmaniti sobě". Dokončení výkupného díla Božího při opětném příchodu jeho Syna s konečnou platností dokáže, že Bůh je věrný.

3. K čemu nás Boží věrnost z a v a z u j e ?

Na tuto praktickou otázku odpovíme slovy Žd 10:23: — „držme nepochybné vyznání naděje, neboť je věrný ten, který zaslíbil!" Boží věrnost nás zavazuje k neochvějné důvěře k Němu. Vezmeme-li dva hudební nástroje, jejichž struny jsou stejně naladěny, rozezvučí se ve stejných tónech. Což by neměla Boží věrnost nalézt v našich srdcích odpovídající důvěru? Řecký jazyk, v němž je psán NZ, používá pro věrnost a víru jednoho a téhož slova! Patří dohromady jako ohlas a ozvěna. Není tedy správné, abychom osobě, která je věrná, věnovali plnou důvěru? Když Bohu svou důvěru věnujeme, nečiňme to ve zvláštním čase. Boží věrnost je věčná a nezměnitelná. Nekolísej proto ani ty ve své důvěře. Činíme Boha lhářem, když mu nedůvěřujeme. Dotýkáme se Boží cti, když pochybujeme o jeho slově. Rozumíme tomu, proč se Bibli jedná především o naši víru? Je Bůh věrný? Pak ho uctívej tím, že mu věnuješ svou důvěru.

Boží věrnost nás také zavazuje k osobní věrnosti a spolehlivosti. Apoštolu Pavlovi bylo vyčítáno, že je věrolomný. Nekonečně těžká výčitka pro křesťana! Jak se zprostil Pavel této obžaloby? Jeho odpověď můžeme číst v 2K 1:17, 18: Anebo co zamýšlím, podle svých choutek zamýšlím, takže je u mne „ano, ano" i „ne, ne"? Věrný však je Bůh, že naše slovo k vám není „ano i ne" (Žilka). Nehodí se pro člověka, který předstírá, že stojí ve službě věrného Boha, aby byl ve svých slovech a činech nespolehlivý a nestálý. Na Boží dítky musí být spolehnutí i v tzv. „malých věcech". Vyznáváme, že sloužíme věrnému Bohu? Ctěme jej tím, že budeme věrní a spolehliví ve slově a v chtění. A konečně zavazuje nás Boží věrnost k odstoupení od pomíjivých a nespolehlivých věcí tohoto světa. Materiální vlastnictví, pozemský úspěch, tělesná láska, to vše je pomíjející. Boží dítky nepohrdají těmito věcmi. Ale **naši poslední důvěry nejsou hodny!** Proč chceš budovat na písku, jestliže je ti nabídnut věčný, nepomíjející základ — S k á l a ? „Bůh je věrný!" Proto vlož celou svou naději do Něho! Ježíš Kristus je věrný a pravý svědek. Proto si jej vyvol za základ svého života p r o č a s n o s t i v ě č n o s t .

Svěříš-li se věrnému Bohu, tvé neklidné, zmítané a kolísavé srdce nalezne konečně pokoj a stání. Staneš se neodvislým a osvobodíš se od pomíjejících věcí tohoto světa. A ty tě přece nemohou uspokojit! Zde na zemi porosteš a dozraješ a jednou z ruky věrného Stvořitele a Vykupitele přijmeš k o r u n u ž i v o t a !

A když jsi byl věrně posloužil zde věrnému Pánu, ON tobě jednou řekne: „To dobře služebníku věrný a dobrý, nad málem jsi byl věrný, nad mnohým tebe ustanovím, vejdi v radost Pána svého!"

přel. -stu

O UMÝVANÍ NÔH

Keď spomenieme „umývanie nôh", ihneď sa čitateľovi Písma predstaví udalosť, opísaná u Jána 13:1—17. Pomerne málo o tejto udalosti, ktorá sa prihodila medzi učeníkmi a Pánom Ježišom pri poslednej večeri pred Jeho smrťou, hovoríme a tým akosi zabúdame na príkaz: „...aj vy máte jeden druhému umývať nohy". Zamyslime sa nad týmto príkazom či žiadosťou Pána Ježiša a posúďme sa, či ho plníme.

Najprv si pripomeňme, za akých okolností Pán Ježiš umýval svojim učeníkom nohy. Bolo to večer, prvý deň slávnosti nekvasených chlebov, keď boli spoločne dvanásti s Pánom v „jedálni", vo dvorane na 1. poschodí, ktorú im prepožičal istý muž. Pán Ježiš v s t a l od večere, zložil rúcho, opásal sa zásterou, nalial do umyvadla vodu a začal umývať nohy učeníkom a utierať ich zásterou. Nebolo to tedy pri vstupe do miestnosti, ale až „pri večeri". Vtedy ležali za stolom, oprení o ľavý lakeť a obrátení hlavou k stolu, nohami von — to bol orientálny spôsob hodovania za stolom, nie tedy náš „európsky", sedenie na stoličkách. Tento detail je veľmi dôležitý. Často počujeme, čítame a schopní sme to bez uvažovania prevziať, že Pán Ježiš umýval nohy učeníkom, lebo po dlhej ceste v sandáloch a zaprášených cestách mali nohy špinavé a nebolo, kto by im ich umyl. To nebola príčina, pre ktorú im Pán Ježiš umyl nohy, prerušiac večeru. Obyčajne pred jedlom si umývame ruky a logické by bolo, že aj hodovníci by si od prachu cesty umyli nohy a „dali sa do poriadku" pred večerou a nie až v jej priebehu, alebo po nej.

Dialog Petra s Pánom Ježišom nám naznačuje, že účel umývania nôh nebol učeníkom jasný. Prečo by si Peter žiadal umyť ruky, aj hlavu? „Čo ja robím, ty nevieš teraz, ale potom zvieš", hovorí mu Pán. Ako to, že Peter nerozumel, čo Pán Ježiš umývaním nôh mieni, aký je cieľ tejto skutočnosti? Keby šlo o umývanie zaprášených nôh, iste by sa bol dialog vyvíjal inak.

Pán Ježiš povedal: „Ten, kto je umytý nepotrebuje iného, len aby si umyl nohy, lebo je celý čistý. Aj vy ste čistí, ale nie všetci." V týchto slovách je vyjadrené, že učeníci okrem Judáša boli čistí, „duchovne čistí". Verš 10 neznamená umývanie telesné, ako by sme to na prvý pohľad chápali: Keď ste sa umyli, ste čistí, ale nohy máte špinavé, preto si ich musíte umyť. Tu je reč o duchovnej čistote. Učeníci boli celí čistí, Judáš bol celý nečistý. Prečo potom bolo treba umyť nohy?

Keby šlo o očisťovanie od hriechu, potom by sme mali uvažovať takto: Veriaci človek žije na svete a v každodennom živote za zašpiní (duchovne). Ale sú to len „nohy", ktoré sa zašpinia a treba ich vodou Božieho slova očistiť? A čo ruky, oči, uši, ba celé telo? Keď kňazi mali vstúpiť do svätyne, aby tam Bohu slúžili, museli si umyť nohy a ruky v medenom umyvadle. To bolo za čias Mojžiša ako súčasť náboženských úkonov. Neskôr, po postavení chrámu, bolo zhotovené veľké umyvadlo, nazvané „more" (2Pa 4), do ktorého vošlo 190.320 litrov vody a v tomto umyvadle sa kňazi kúpali celí, nielen ruky a nohy. V liste Židom 10:23 čítame o tom, ako máme pristupovať do svätyne — v alegorickom zmysle. „Telo umyté čistou vodou" (10:23). Nielen nohy, ale celé telo potrebujeme stále očisťovať od „špiny" sveta. Pri čítaní Božieho slova, pod pôsobením Božieho Ducha, porovnávame náš život s tým, ktorý je vykreslený v Písme. Zisťujeme, koľko zlého sa nás pridŕža, koľko telesnosti a často i hriechov. Takto obvinení padáme pred Bohom a vyznávame mu všetky hriechy, slabosti, súdime samých seba pred Jeho tvárou v úprimnosti a s prosbou, aby nám toto odpustil pre krv Pána Ježiša, preliatu na Golgote. A On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej neprávosti (1J 1:9). Očisťuje nás Boh a to úplne, dokonale.

Rozoberme si teraz myšlienku, že umývanie nôh znamená očišťovanie od špiny, hriechu. Pán Ježiš povedal: „Aj vy máte jeden druhému umývať nohy". Je možné, aby sme jeden druhému v takomto zmysle umývali nohy? Môžeme odstraňovať nečistotu a hriech zo života vykúpených? Pavel písal Timoteovi:

a) prikáž niektorým, aby neučili iného učenia (1Tm 1:3)
b) staršieho netresci, ale napomínaj ako otca (5:1)
c) prikazuj, aby boli bezúhonní (5:7)
d) tých, ktorí hrešia káraj pred všetkými (5:20)
e) od porušených ľudí a pozbavených pravdy sa vzdiaľ (6:5)
f) káž slovo, pristupuj v pravý i nepravý čas, karhaj, tresci, napomínaj s celou zhovievavosťou (2Tm 4:2).

Mal tedy trestať, napomínať, karhať, vylúčiť, apod., ale sňať špinu nemohol. My nemôžeme a nemáme právo v takomto zmysle „umývať niekomu nohy". Ak vidíme poklesky u brata, alebo sestry, napomíname ho v láske, s vedomím vlastnej nehodnosti s cieľom, aby takýto človek urobil pokánie pred Pánom a vyznal mu svoj hriech. Ale toto nie je „umývanie". To musí urobiť človek sám. Môžeme dieťa umývať vodou, alebo i druhého v telesnom zmysle, ale v duchovnom chápaní človeka nemôžeme očistiť, to môže len Boh skrze Pána Ježiša.

Dostávame sa k ďalšej otázke: Prečo potom Pán Ježiš umýval učeníkom nohy? Už cestou do Jeruzalema prihodila sa zvláštna udalosť. Matka Zebedeových synov — Jakoba a Jána — pristúpila k Pánu Ježišovi s prosbou, aby týchto synov Pán Ježiš posadil po svojom pravom a ľavom boku vo svojom kráľovstve (Mt 20:20-24). Ostatní desiati učeníci to počuli a hnevali sa na Jakoba a Jána, že takto by sa chceli povýšiť nad ostatných. Tento hnev trval u nich dlhšie, než sa dalo čakať. Keď bolo po večeri, začali sa medzi sebou hádať, ktorý z nich zdá sa byť väčším. Nie je to irónia!? Pán Ježiš im rozpráva o svojej blížiacej sa smrti, s vážnosťou dával im chlieb a kalich s poukazom na svoje telo a krv, ktoré bude vydané na odpustenie hriechov mnohých, ale oni myslia na to, ktorý z nich bude opravdu sedieť po pravici a ľavici Pána Ježiša. Zrejme ešte boli v duchu na ceste do Jeruzalema, keď Pán išiel na osliatku a zástupy mu hádzali na cestu palmové ratolesti. Pán Ježiš rieši ich spor dvojakým obrazom: posluhovaním pri večeri a umývaním nôh.

O prvom píše Lukáš: „Lebo veď ktože je väčší — ten, kto sedí za stolom a či ten, kto obsluhuje? Či azda nie ten, kto sedí za stolom? Ale ja som medzi vami ako ten, kto obsluhuje" (22:27). Pán Ježiš pri večeri obsluhoval učeníkov, aby im dal príklad, že veľkosť človeka nie je v tom, keď sa nechá obsluhovať, ale naopak, v pokore, v službe pre druhých.

Na evanjelistu Jána zapôsobila druhá udalosť, umývanie nôh. Ostatní akoby si to ani nepovšimli. Ján prežíval stiesnené chvíle, veď on a jeho brat sú príčinou, že ostatní sa zaoberajú myšlienkou o tom, kto je z nich väčší! Ján pochopil, že i táto služba — umývanie nôh — bola vyjadrením tejto pravdy: „Väčší medzi vami nech je ako mladší a vodca ako ten, ktorý slúži" (Lk 22:26). Takto máte žiť,

hovorí obrazne Pán Ježiš, ako som vám to teraz ukázal. Buďte pokorní, slúžte si vzájomne, pomáhajte jeden druhému. A ako voda osviežila vaše nohy, tak buďte blízki jedni k druhým, aby ste sa vzájomne potešovali, osviežovali, aby ste mohli kráčať s radosťou a nadšením za svojim Pánom.

Učeníci boli po Pánovej smrti a vzkriesení len krátky čas spolu. Rozpŕchli sa,

každý mal zverený iný úkol a v inom prostredí. Preto si telesne nemohli umývať nohy. Ale robili tak na modlitbách, v dopisoch, pri stretnutiach a všade tam, kde mali príležitosť takto prejavovať lásku k spoluvykúpeným. Tak sa nám odkrýva obzor našich možností. Aj my môžeme a máme takto umývať jedni druhým nohy. Potešovať jedni druhých Božím Slovom, spolu na kolenách hľadať radu pre riešenie problémov, v láske upozorniť na chyby a nedostatky, ale súd prenechávame Pánovi. Máme byť pre druhých občerstvením, osviežením, ako je voda pre nohy. V zhromaždení, súkromých rozhovoroch, návštevách nemocných, všade, Pán Ježiš takto zaobchodil s učeníkmi. Miloval ich bezvýhradne, neobmedzene, hoci vedel o ich slabostiach, že jeden ho zaprie, druhý pôjde zďaleka, všetci sa rozpŕchnu, keď Ho v Getsemane vojaci zadržia. Umývanie nôh vyžaduje takúto bezvýhradnú lásku, Božiu lásku, ktorá si nevyberá ľudí, nikoho neobchádza, ktorá trstinu nalomenú nedolomí a tlejúci knot neuhasí. Nezabúdajme, že Pánove prianie sa vzťahuje aj na nás, veriacich 20. storočia.

- jos

pro JONATU

Jak nepochopitelné je pro nás Davidovo srdce a jeho jednání. Kdo vyrozumí **jeho úctě** k Saulovi, v níž nedopustí podvakrát svým služebníkům sáhnout na jeho život (1S 24:11; 26:9) a **jeho lásce,** v níž pláče nad tragickým koncem toho, který mu tak krutě bez příčiny ubližoval (2S 1:17)?

Právě k tomuto jeho srdci hleděl Bůh, když jej za krále vyvolil a učinil nástrojem svého požehnání. Všimněme si, jak skrze Davida Bůh požehnal Saulovu potomku MIFIBOZETOVI (2S 9) a jak Bůh odhaluje právě skrze Davidovo srdce své srdce i nám! Pohleďme nejprve na Mifibozeta a jeho původní stav:

1. Mifibozet je nepřítelem Davidovým a to zcela nezávisle na své vlastní vůli. Tento stav vyplývá z faktu narození v Saulově domě. On vstupuje do kletby Saulova zavržení Bohem a nepřátelství vůči Jeho pomazanému – Davidovi. Je Davidovým nepřítelem z titulu svého tělesného příbuzenství – z vlastní tělesné přirozenosti.

2. Mifibozet je chromý. Jeho zmrzačení je důsledkem Božího soudu nad Saulovým domem na horách Gelboe, kterému propadá opět nezávisle na vlastní vůli (2S 4:4).

3. Mifibozet žije daleko vzdálen Davidovi u Machiry (=prodaný), syna Amielova (= Bůh je příbuzný) v Lodebar (=bez pastvin) u Manahaim (=utěšitel). Nezbývá mu nic jiného než živořit, jsa odkázán na milosrdenství druhých.

4. Mifibozet nehledá Davida. Naopak. Má důvod se před ním skrýt ve snaze zachovat holý život, na němž lpí, přes své zmrzačení. Davidova existence je pro něho zdrojem nepokoje, neklidu a obav.

Jaká to mistrná charakteristika hříchem porušeného lidství! Každý člověk je ze své přirozenosti – pouhým svým původem z „Adamova domu" – Božím nepřítelem. Všichni bez výjimky jsme se octli bez vlastní viny a vůle v postavení Adamovy kletby. Jsme současně hříchem porušení – zmrzačení. Není nikoho z nás, kdo by v něčem nekulhal či nepadal. Není nikoho spravedlivého, kdo by mohl obstát před soudem Božím (Ž 14:3; Ř 3:10–19; Žd 9:27).

Náš život je svým založením, povahou, projevem daleko vzdálený Bohu a Jeho představám. Jsme hříchu zaprodaní (Ř 7:14) přes svůj původ od Boha (Gn 1:26 –27), žijeme bez duchovní pastvy potřebné k věčnému životu a marně hledáme utěšitele tam, kde ho není a utěšení v tom, v čem nikdy nelze utěšení pro svou duši nalézt.

Na vyřešení základních životních otázek po ceně, smyslu a cíli našeho bytí závisí pokoj, vnitřní vyrovnanost a pravá radost. To není možné bez Boha a spočinutí v Něm. „Lodebar" není pro Mifibozety jistotou a odpočinutím.

Přesto však člověk Boha nehledá. Buď činí Boha odpovědným za své slabosti a nezdary – pak je v hořkosti vůči Němu a ve své opozici naň nedbá, až posléze popře Jeho jsoucnost, nebo svými hříchy vnitřně trpí – představa odpovědnosti před Bohem je mu nepřijatelná a opět se dostává **k „úlevě nevěry",** v níž „není Boha", „není spravedlnost", „není odplaty" – ale útěcha vlastní nepostižitelnosti a beztrestnosti. Ve skutečnosti ovšem věří podobně jako Mifobozet, že je „mimo dosah moci onoho nebeského Davida" a že mu

jeho „Lodebar" poskytuje dostatečnou záruku „bezpečnosti", v níž ovšem není pravého pokoje. Tuto skutečnost si člověk uvědomuje do hloubky teprve tenkrát, až je úplně sám a stojí zcela opuštěn bez jakékoliv pomoci druhých před „neznámou propastí věčnosti" a „vlastního zániku"...

A přece je tu něco nesmírně pozitivního, co je obsaženo ve jménu MIFIBOZET, ať již je jakkoli ubohý ve své porušenosti a směšný ve své kalkulaci „úhybu před Davidem!"

5. Mifibozet = rušící hanbu! Pětka, číslo milosti! Poslední charakteristická vlastnost, daná jménem, ukazuje, že všecka ta porušenost a hanba člověka, z níž a do níž se narodil, je pouze dočasnou věcí – a za ní úžasný děj Boží moci, která z této situace vytváří něco podivuhodného a slavného! Skutečnost, kdy se zjevuje lidská čest, sláva a důstojenství ve zcela novém, netušeném světle.

Pohleďme nyní na Davida:

1. David nechová nepřátelství k Saulovu domu, ale má soucit s ním a chová milosrdenství ve svém srdci bez ohledu na utrpěná příkoří.

2. David hledá Mifibozeta a povolává ho k sobě z Lodebar, protože mu není lhostejný jeho stav a nedůstojné postavení.

3. David vrací Mifibozetovi jeho majetek a ztracenou důstojnost.

4. David usazuje Mifibozeta trvale v Jeruzalémě a vykazuje mu místo u svého stolu.

5. David činí toto vše pro PRO JONATU, který jediný ze Saulova domu mu byl nevýslovně milý a drahý, s jehož duší se spojila duše jeho (1S 18:1, 3, 4).

Jak jedinečný to vztah mezi Davidem a Jonatou! Vztah vzájemné důvěry, lásky, oddanosti a dokonalého porozumění. Ano, i v Saulově domě se našla výjimka – bytost Davidovi nade vše drahá a věrná. Tento vztah je trvalý, nezměnitelný – věčný. Pečetí této neměnnosti je JONATOVA SMRT. Za Jonatova života mohlo ještě dojít ke zkalení tohoto vztahu pro lidskou nestálost a nespolehlivost. Smrt Jonatova však právě toto znemožňuje a jeho památka v srdci a mysli Davidově je nehynoucí ve své velikosti a kráse. Jedině na tomto principu – pro Jonatu, Jonatovu cenu v Davidových očích a pro nezrušitelnost vztahu Davidova k Jonatovi, zpečetěnou Jonatovou smrtí pro Saulův hřích – uděluje David milost a činí milosrdenství pozůstalému Saulova domu – chromému Mifibozetovi, který je shodou okolností právě Jonatovým synem!

Tím je vlastně Mifibozet vyňat z kletby Saulova rodu a vsazen do požehnání Davidova vztahu k Jonatovi! Do požehnání, které je nezměnitelné! A to je víc než pouhé vysbobození z Lodebar! Zde nejde pouze o záchranu holé existence! David vrací Mifibozetovi všechen Saulův majetek, chce ho mít trvale blízko sebe v Jeruzalémě (=místo pokoje), ba ještě více – chce ho mít ustavičně u svého stolu, aby v jeho společnosti jídal! Jak je toto vše nyní pochopitelné!

Kdykoliv pohlédne David na Mifibozeta – vidí v něm Jonatu a nemůže než na Jonatu s láskou myslet! Mifibozet mu jej ustavičně svou existencí připomíná. A kdykoliv David vzpomene na Jonatu, nemůže než zaplavit Mifibozeta svou láskou a přízní.

Jaká nádherná skutečnost našeho duchovního postavení před tváří Boží PRO KRISTA a V KRISTU! Pro přehořkou smrt Pána Ježíše na Golgotě, do níž vešel pro naše hříchy, pro úžasnou cenu Jeho drahé oběti a prolité krve před Boží tváří, pro svého milého a drahého jednorozeného Syna – uděluje svatý a spravedlivý Bůh milost a milosrdeství Adamovu padlému, jemu odcizenému a nepřátelskému pokolení.

Pro Pána Ježíše Krista jsme vyňati Bohem z kletby Adamova rodu a vsazeni do jedinečného vztahu, který je mezi Otcem a Synem! To není jen odpuštění, smíření a vzetí na milost, to je neskonale víc! Nejde pouze o navrácení Adamových výsad před jeho pádem, ale o to, oč Satan ve své vzpouře usiloval a čím Adama strhl do pádu. V Kristu jsme neskonale víc, než mohl dát ráj! Všemohoucí Bůh se stal v Kristu naším Otcem. Smíme na věky přebývat v „nebeském Jeruzalémě", smíme na věky stolovat s Ním! Otec chce v nás vidět svého milého Syna Pána Ježíše Krista v Jeho dokonalosti a kráse – a On již nyní Jej v nás spatřuje! On chce vidět a již nyní vidí ve svém milém Synu tebe a mne – ovoce Jeho nezměrné lásky, oddanosti a poslušnosti!

Umíš alespoň zčásti nahlížet do tajemství Krista a Církve a vidíš ve světle jedinečné oběti Syna Božího na Golgotě svou úžasnou cenu a důstojenství v očích Božích, kterou vyjadřuje právě ten „jeho stůl",

kde chce On vidět ustavičně Tvou tvář a dává Ti vidět tvář svoji – celé své srdce?

Dosud jsi však ještě „chromý". A je to tak dobře. Jen člověku **zkrouženého srdce** a **potřeného ducha,** který ví, že je „pes mrtvý", může Bůh dát Ducha Kristova – může způsobit zázrak znovuzrození!

Vždyť Boží spasení a veškeren růst Božího člověka do Kristova obrazu **je jen z milosti a neskonalého milosrdenství Božího.** A jak má Bůh odstranit a vyloučit pýchu v tvého života, která Mu v tom právě brání? Proto Ti ponechal tvé „chromé nohy" – to staré tělo s veškerými znaky porušení Adamovy kletby, aby tím více mohl proměnit a proměňovat tvého vnitřního člověka. Zatím tedy máme „poklad v hliněných nádobách, aby důstojnost té moci byla BOŽÍ a NE Z NÁS (2K 4:7)!

Chromé nohy neměly být na závadu Mifibozetovu stolování s králem. Zde šlo o to, co bylo nad stolem – o zářící tváře, nádherné obecenství s králem, o královské pokrmy a nápoje a ne o to, co bylo pod stolem – o odpadky, psy a chromé nohy Mifibozeta. Jak absurdní se jeví myšlenka, že by Mifibozet strávil dobu stolování s králem péčí o své nohy a zármutkem z nich, nebo že by se vůbec stolovníci zaměřovali při hostině na to, co je pod stolem!

Kolik Božích dítek povolaných v Kristu k stolování s Otcem, žel, nevidí ani Otce, ani Syna a zůstává bez požehnání jen proto, že zaujímá místo POD STOLEM a ne U STOLU. Tito „věřící" vidí pouze samé „chromé nohy" (častěji těch druhých než vlastní) a „živí se tak pouze drobty a odpadky, které padají pod stůl" – neberou požehnání, protože kritizují, nedůvěřují, podezírají, hledají „mrvy v očích bratra", nad každým a nad vším se pohoršují, nebo nad mdlobami svých bližních a nad vlastními nedostatky upadají v zoufalství. Jen pohled víry na našeho Otce „v tváři Ježíše Krista" (2K 4:6) a stolování s Ním nás vysvobozuje ze zajetí našich „chromých noh" a povznáší z naší lidské bídy a křehkosti v Boží čistotu a svatost! **Naše čistota a svatost je závislá pouze na přítomnosti Boží v našem životě – na Jeho pohledu na nás a na našem pohledu na Něj!** Jen tak lze vyloučit zlý vliv „chromých nohou" – naší lidské porušenosti v těle a použít jí k naší výchově v Boží škole. Tak nejen nevadí, ale dokonce je prospěšné kulhání Izraelovi (aby se Jákob neozýval), osten v Pavlovi (aby se Saul Tarsenský nepovyšoval) a ochromení Mifibozetovo (aby se nikdy nikým jiným necítil sám v sobě než „mrtvým psem"!)

Jak vzácné je tvé postavení v Kristu a PRO KRISTA před Boží tváří a jak důležité je, aby mu odpovídal tvůj duchovní stav, bratře, sestro! Bydlíš „v Jeruzalémě", sedíš vždycky „za stolem královským" a „jídáš z pokrmů", jimiž se sytí Tvůj Pán a Král?

–Kk

Kdo za rok ujede asi 20 000 kilometrů, stráví ve voze přibližně 300 až 400 hodin. Jsou to hodiny, které potěší, někdy jsou to však okamžiky leknutí nebo také hrůzy, které pak trvale zanechávají své dojmy a stopy.

Všech těchto okolností je povědom B ů h , neboť On „VŠEMI MÝMI CESTAMI JE OBEZNÁMEN" (Ž 139:3, dle Dr. J. Z.), „protože před očima Hospodinovýma jsou cesty člověka a On všecky stezky jeho váží" (Př 5:21)!

Když to platí všeobecně, pak mnohonásobně pro řidiče aut.

Všimněte si několik rad zkušeného řidiče:

1. Dříve, než zasuneš klíč do startéru, vyžádej si milost od Boha, aby tě ochránil při řízení vozu, abys někoho svou jízdou neohrozil a sám nebyl jízdou druhých ohrožen. To tě však nezprošťuje odpovědnosti připoutat se bezpečnostním pásem a provedení dalších důležitých bezpečnostních opatření, včetně dodržování předpisů nejen před lidmi, ale i před Pánem!
2. Žádej od Boha, aby ti ve všem dal Ducha moudrosti a opatrnosti, abys nepospíchal a zbytečně neriskoval, Pána nepokoušel!
   Potom šťastně vyjížděj!
3. Když spěcháš, vyprošuj si trpělivost a klidnou mysl k druhým. Buď k nim ohleduplný! Když někdo na tebe čeká, nechť má porozumění pro tebou nezaviněné zpoždění.
4. Pamatuj, že děti nejčastěji přebíhají vozovku zcela nečekaně!
5. Klidně čekej při světelném znamení „červená" a každou čekací dobu využij k tomu, abys obrátil svoji mysl k Bohu.
6. Během jízdy si často zpívej! Uklidňuje to mysl.
7. Dopustíš-li se nějakého přestupku, způsobíš-li jiným mrzutost, dokonce ohrozíš-li jejich bezpečnost, vždy se OMLUV!
8. Během jízdy se také modli za ty, které míjíš, zvlášť je-li ti nápadné, že jsou smutní.
9. Modli se za ty, kteří utrpěli nějakou nehodu a ty jsi byl jejím svědkem. Můžeš-li jim pomoci, využij této příležitosti od Pána!
10. Vzdej Bohu chválu za to, že vlastníš auto a nedopusť, aby se stalo břemenem či zálibou zatěžující tvůj duchovní život a místo časové úspory tě okrádalo o čas.
11. Vzdej chválu Bohu během jízdy a zvlášť po skončení cesty vyjádři svou vděčnost za Jeho milost a projevenou ochranu.
12. Modli se za své spolucestující a jezdi tak, aby se cítili bezpečni a potěšeni tvou službou.
13. Vozíš-li s sebou stopaře, vydej jim svědectví ústně nebo magnetofonem, máš-li jej s sebou.
14. Nezameškej příležitost posloužit ve jménu Páně přestárlým a tělesně vadným.
15. Pamatuj, že „tvé auto" není tvé, že patří Pánu právě tak jako ty a celý tvůj život – a že budeš vydávat jednou Jemu počet za to, jak jsi Jeho svěřeným darem sloužil.

připr. -edu

DIALOG

Jistý služebník Páně v průběhu evangelizačního shromáždění citoval tento verš: „I půjdou tito do věčného trápení, ale spravedliví do věčného života" (Mt 25:46). Po shromáždění přišel k němu mladý muž, a začal tento dialog:

„Rád bych si s Vámi promluvil, protože na celou věc mám jiný názor."

„V čem spočívá rozdíl mezi Vaším a mým názorem?"

„Vy jste před chvílí řekl, že trápení těch, kteří nečinili zde na zemi pokání, bude věčné. Já tomu nevěřím!"

„Když se nejedná o nic jiného, pak jste na špatné adrese. Rozdíl v názorech totiž není mezi mnou a Vámi, nýbrž mezi Pánem Ježíšem a Vámi, protože On řekl: Jděte ode mne, zlořečení, do věčného ohně (Mt 25:41). Proto Vám radím, abyste bezodkladně šel k Pánu Ježíši a s Ním si ujasnil otázku věčného trápení."

—●—

Ďábel se pokouší lidem namluvit, že Bůh lásky přece nemůže uvrhnout své stvoření na celou věčnost do trápení a pak se na to dívat. Drazí, věřte Božímu Slovu. Jestli On sám prohlásil, že bude věčná radost a věčné trápení, pak komu jinému chcete věřit? Promluvte o tom s Pánem Ježíšem na kolenou a uvidíte, že On vám dá jasnou odpověď a nabídne vám věčný život.

připr. D. O.

AKVILA A PRISCILLA

„A poslal ich po dvoch pred svojou tvárou do každého mesta a na každé miesto, kde mal sám prísť" (L 10:1).

Pán Ježiš vysielal na misijnú prácu dvojice svojich učeníkov. To preto, aby sa vo svojej službe dopĺňali, povzbudzovali sa, slúžili si navzájom. Kazateľovo „lepšie dvom ako jednému" platí aj v duchovnej službe. Preto poznáme misijné dvojice Pavol a Barnabáš, Pavol a Sílas, Pavol a Timoteus, poznáme súhru dvojice Peter a Ján. Títo pracovali nejaký čas spolu, potom však i oddelene. No v Biblii máme spomínanú jednu dvojicu, ktorá vždy bez výnimky vystupuje spolu a čítame o nej samé dobré veci. Je to dvojica manželov Akvila a Priscilla.

Manželstvo je zvlášť vhodná dvojica pre duchovnú prácu, ak ho tvoria veriaci muž a veriacia žena – Pánom spojení a Pánovi oddaní. Tam sa môže naplniť to rajské: „ . . . učiním mu pomoc, ktorá by bola jemu roveň" (1M 2:18).

Istý brat rozprával: „Nie mi je to ľahké začať ľuďom svedčiť o Pánu Ježišovi. No moja aj inak zhovorčivá manželka je v tom majster. Keď ona začne a rozhovor sa rozprúdi, už ľahko vpadnem do neho. Potom môže moja manželka umlknuť (to zas nie je ľahké pre ňu). Ona má takú úlohu, ako pomocný štartovací motor na mojom traktore. Najprv zapnem pomocný spúšťací motor, potom pomocou neho roztočím veľký motor a keď nabehne, ten malý zastavím." Všetky manželstvá veriacich ľudí sa môžu považovať za misijnú dvojicu, ktorú ustanovil Pán Ježiš a poslal do sveta s radostným posolstvom.

Že Akvila a Priscilla takými boli, o tom nás presvedčujú viaceré citáty z Písma. Prvú správu podáva o nich historik života Pána Ježiša i prvotnej cirkvi, Lukáš, v Sk 18:1–3: „Potom odišiel Pavol z Atén a prišiel do Korintu. A keď našiel istého Žida menom Akvilu, rodom z Pontu, ktorý bol nedávno prišiel z Itálie a Priscillu, jeho ženu, pretože bol rozkázal Klaudius, aby všetci Židia odišli z Ríma, pripojil sa k nim, a pretože bol toho istého remesla, býval u nich a pracoval, lebo čo do remesla robili stány." Z uvedeného vyplýva, že museli opustiť svoje bydlisko v Ríme. Aj to sa môže prihodiť veriacim ľuďom. Iste to bolo spojené so strádaním a škodou, ale oni to nebrali tragicky. V živote verných kresťanov sa nedejú tragédie. Kresťania veria, že kým milujú Boha, všetky Božie dopustenia im spolupôsobia na dobré (R 8:28). Aj Jozef v Egypte povedal svojim bratom: „Vy ste zamýšľali proti mne zlé, ale Boh to zamýšľal obrátiť na dobré, aby učinil tak, ako je to dnes, aby zachoval mnohý ľud pri živote" (1M 50:20). Akvila a Priscilla mali jednu výhodu – praktické a všade potrebné zamestnanie. Je to výhoda pre veriacich ľudí, keď majú také povolanie, s ktorým sa všelikde uplatnia. Tak nie sú viazaní na jedno miesto a sú voľnejší pre misijnú činnosť.

Pavol sa k nim pripojil. Oni mu preukázali pohostinnosť. Je to ďalšia potrebná vlastnosť veriacich ľudí – mať otvorené srdce pre Božie dielo a dom pre Božích služobníkov. Musia v tom byť muž i žena jednomyseľní.

Ďalšiu zmienku o nich nachádzame v Sk 18:18, 19: „A Pavol tam pobudol ešte za mnoho dní, ale potom sa odobral od bratov a odplavil sa do Sýrie a s ním Priscilla a Akvila, keď si bol v Kenchreách ostrihal hlavu, lebo mal sľub. A prišli do Efezu a ich zanechal tam a sám vošiel do synagógy a hovoril so Židmi." Sprevádzali Pavla. Mali čas pre Božie dielo. Možno boli bezdetní. Nerobili ani z toho tragédiu, našli si náplň života a ich bezdetnosť im mohla byť na pomoc. Pán Boh vie, čo má komu dať a ako koho požehnať. Každému veriacemu dáva také podmienky, v ktorých môže byť pre Božie dielo najužitočnejší. Niekto je užitočnejší s deťmi, niekto bez nich. Len my musíme veriť, že to, čo nám Pán dáva i to, čo nám nedáva, je pre našu užitočnosť. Vieme, akí sme v našich podmienkach, ale nevieme, akí by sme boli v iných podmienkach. Preto sa nejednajme s Bohom o podmienkach nášho života. Keby pre Božie dielo i nás bolo užitočné niečo iné, ako čo máme, Pán Boh by nám to dal.

Tretia správa je v Sk 18:24–28: „A nejaký Žid menom Apollo, rodom z Alexandrie, muž výrečný a mocný v písmach, prišiel do Efezu. Ten už bol vynaučovaný ceste Pánovej a vrúci duchom, hovoril a učil správne o Pánu Ježišovi, znajúci iba krst Jánov. A ten započal prosto a smele hovoriť v synagóge. A keď ho počuli Priscilla a Akvila, prijali ho k sebe a dôkladnejšie mu vyložili cestu Božiu." Apollo navštevoval dve školy. V jednej bol učiteľom a v druhej žiakom. Priscilla a Akvila ho počuli, spoznali v ňom veľmi nadaného Božieho služobníka s istými nedostatkami.

Prijali ho k sebe a venovali sa mu. Akvila akiste nemal dar hovoriť na verejnosti – v synagóge, jeho žene sa to neslušalo. Ale známosť Božej cesty získanú skrze apoštola Pavla postúpili na verejnosť skrze Apolla. Koľko taktnosti a pokory museli vykázať, keď vzdelaný a mocný Apollo dal sa vyučovať im, menej vzdelaným! Vzácna je to služba – venovať sa jednotlivcom. Nechcime za každú cenu slúžiť verejne, ale na mieste, ktoré nám Pán určil. Úžitok činnosti Božích služobníkov Akvilu a Priscilly sa prejavil nasledovne: „A pretože chcel (Apollo) prejsť do Achaje, bratia ho povzbudili k tomu a napísali učeníkom, žeby ho prijali. A on, keď tam prišiel, prospel mnoho uverivším skrze milosť; lebo pádne usvedčal Židov, verejne, a poukazoval písmami, že Kristus je Ježiš" (Sk 18:27, 28). Tak skrytá služba v súkromí sa stala požehnanou na verejnosti. Pestujme takú službu.

Ešte jednu zvláštnu službu vykonávala táto manželská dvojica. Vyplýva to z 1K 16:19: „Mnoho ráz vás pozdravujú v Pánovi Akvila i Priscilla i so zborom, ktorý je v ich dome." V ich dome bol zbor. Pravidelne sa u nich zhromažďovali veriaci ľudia. Iste bola s tým spojená námaha, ktorú niektorí spomedzi veriacich ľudí dobre poznajú, veď i v ich domoch sa konajú zhromaždenia. Patrí im vďaka za otvorený dom pre zbor. Svoj dom nepovažujú len za svoje vlastníctvo, ale za Pánov im zverený majetok. Istá sestra povedala: „Po veriacich ľuďoch blato je zlato" a bez najmenšej známky neľúbosti čistievala po nich dom. Keby takýchto medzi nami nebolo, museli by sme väčšiu časť našich zhromaždení zavrieť a byť bez obecenstva. Tu sa vyžaduje jednomyseľnosť medzi veriacimi manželmi, aká bola pri týchto našich – Akvilovi a Priscille.

A nakoniec Pavlov pozdrav a svedectvo z R 16:3–5: „Pozdravte Priscillu a Akvilu, mojich spolupracovníkov v Kristu Ježišovi, ktorí za môj život podložili svoj vlastný krk; ktorým nielen ja sám všeličo ďakujem, ale i všetky zbory pohanov; a pozdravte i zbor, ktorý je v ich dome." Silné slová, dojímavé svedectvo! Nasadili svoj život za Pavla. Splnili prianie Pána Ježiša, že máme jedni za druhých i životy klásť. Boli tým veľmi užitoční Božiemu dielu. Pavol ich nazval spolupracovníkmi. Nikdy sa nedrali do popredia, nikdy neboli „hlavnými aktérmi", boli „iba" spolupracovníkmi. Ale práve takých treba. Neboli hlavní, ale boli nepostrádateľní.

Slúžia ako dobrý príklad i pre naše manželstvá – mladé i staršie. Akvilovi nevadilo, že v niektorých veciach bola jeho žena aktívnejšia ako on, len nech to boli veci dobré a správne. Ich jednomyseľnosť je príkladná. Iste medzi nimi neboli zvady, iste ich modlitebný život bol na vysokej úrovni, nenarušený. Iste využívali právo modlitebnej dvojice, ktoré zaručil Pán Ježiš slovami: „A zase vám hovorím, že keď sa dvaja z vás zhodnú na zemi o akejkoľvek veci, za ktorú by prosili, stane sa im od môjho Otca, ktorý je v nebesiach" (Mt 18:19). Vidieť to na ich úspešnom požehnanom živote. Ich modlitby iste nemali prekážky (viď 1Pt 3:7). Nasledujme ich v tom všetkom dobrom, lebo nám poukazujú na zmysel manželského života – v Pánovej službe byť jeden druhému pomocou.

-ik

Pane, nauč nás modliť sa

LUK. 11, 1

K Bohu hovoríme štyrmi rôznymi spôsobmi. Sú to: Uctievanie, ľutovanie, ďakovanie a prosby. Začiatočné písmená názvov týchto spôsobov tvoria v angličtine slovo SKUTKY (ACTS - Adoration, Contrition, Thanksgiving, Supplication, pričom tá posledná časť zahrňuje starostlivosť o druhých i o seba).

Ani jedna z týchto štyroch častí by nemala chýbať v rozhovore každého kresťana s Bohom.

prel. jk

A predsa veríme...

Jedni povedali:
— Nemôžeme veriť, pretože v tom nie je logika
Druhí povedali:
— Nechceme veriť, pretože by nám vadila zodpovednosť
Tretí povedali:
— Pane, keby si bol zostúpil z kríža, boli by sme ti uverili
A zo žuly podmienok vytesali konkrétny tvar:
Keby sme boli zdraví
Keby sme mali všetkého nadostač
Keby sme vrátane našich detí mali vyšší životný štandard ako naši blížni
Keby sme z tejto zeme odchádzali sýti dní za ideálnych podmienok keď už to musí byť
Väčšinou však tí tretí zahalili žulu podmienok závojom abstrakcie:
— Keby ...
Štvrtí povedali:
— Neveríme v nič
Piati a tisíci povedali:
— Veríme čomu nás naučila tradícia a moderná dispozícia dneška

Pán Ježiš Kristus povedal:
— Ak chce niekto prísť za mnou, nech zaprie seba samého,
vezme svoj kríž
a ide za mnou

My sme sa rozhodli pre alternatívu viery
akú si prial ON
Nie sme všetci mladí
Naše zdravie býva podlomené
a niektorí z nás sú ťažko nemocní
Aj keď máme chlieb a teplý krb
necítime sa tu doma
Každý deň cítime tiaž kríža

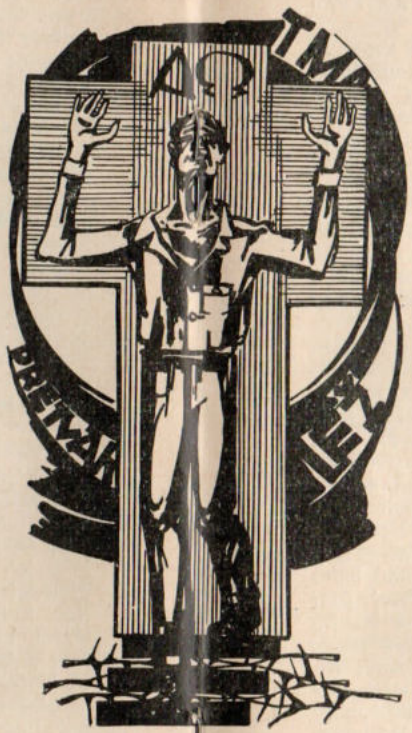

Nechápu nás
a náš život vedie
z jedného tunela do druhého
Usmievame sa,
ale náš úsmev je niekedy plášť,
pod ktorým sa do kútika chýli
boľavé srdce
Nie sme odolní voči chladnutiu lásky
Nemáme patent na ideálny život
Bývame hladní i smädní
a niekedy chodíme sem a tam
od bezradnosti
Podlamujú sa nám kolená
od pochodu zaprášenou cestou života
Aj tvrdá nám prichodí
Božia reč

Pán Ježiš Kristus sa nás dnes večer opýtal:
— Či chcete odísť?

Za našou odpoveďou bol však
otáznik a výkričník Kéfaša:
— Pane, ku komu pôjdeme?
Slová večného života máš ty!

Nikto a nič a nikdy
nám neponúkol
Slová večného života
Nesľúbil stokrát viac v tomto živote
a do dedičstva
večný život
Iba ON
Pán Ježiš Kristus
My sme sa rozhodli
pre alternatívu viery
akú si prial ON

Naše srdcia
sa predsa v základoch komôr
chvejú nevysloviteľnou radosťou
zo spasenia
Ich tlkot ústi do jednoznačnej rezolúcie:
— ... a predsa veríme

- jk -

Zkoušejte sami sebe, zdali je Vaše víra pevná!

2. Korintským 13:5

Chceš-li odhalit svůj konkrétní život ve světle víry, posuzovat ho a vytvářet, organizovat ho v míru, pokoji a naději, žít jej ve spojení s Pánem Ježíšem Kristem a svými bratry, v lásce, musíš se denně cvičit přezkoumávat ho pod zcela jiným světlem než je světlo lidské působivosti.

Revize života není: zpytování svědomí, kontrola svých rozhodnutí, cvičení k „pozornosti", prostředek k tomu, abys dal svému jednání osobní charakter.

nýbrž je to nové vidění života; pohledem víry.

Astronom nepozoruje hvězdné nebe v celku, popisuje jen malý úsek nebe. Také ty soustřeď svůj pohled vždy jen na malý úsek života.

– Dnes jsi potkal J.... Co od tebe žádal Pán Ježíš v tom stisknutí ruky? – Vstoupil jsi do autobusu. Co On očekával od tebe v tu chvíli?

– Dověděl jsi se tu a tu zprávu. Jaké znamení ti v tom dal Pán?

Událost je materiál pro tvou revizi života, je to místo, kde tě Pán Ježíš zve ke spolupráci; místo, kde se máš s Ním pojit, ptát se Ho, a kde se musíš zapojit tak, jak to odpovídá Jeho vůli s tebou a tvými bratřími.

Novým pohledem na život promění se tvoje jednání. Zaposloucháš se do řeči událostí, kterými nás volá Pán. Vycvičíš se k připravenosti neustálým hledáním toho, co vůle Boží od tebe žádá.

... Tak budeš každého dne více ZRALÝM KŘESŤANEM a tvá VÍRA bude PEVNĚJŠÍ.

Podle M. Q. přípr. -jos

Poslání sborů podle dopisů ap. Pavla

Kristova slova: „Když přijde Duch pravdy . . . , bude vám zvěstovat i budoucí věci" není možno vykládat jen v tom smyslu, že tento Duch bude věštit budoucnost. Hlavně tu jde o zvěst věcí, které budou platit pro celou budoucnost. Je to zejména zvěst o poslání těchto sborů, že je jim dodnes normou a vodítkem.

a) Ap. Pavel se ve svých listech až 55-krát zmiňuje o „eklézii" čili o sborech bez bližší připomínky, např.: „Pozdravte sbor, který je v jeho domě". Až 10krát nazývá sbor „sborem Božím", ale jen jednou se zmiňuje o „sborech Kristových: „Pozdravují vás sbory Kristovy" (R 16:16). Poslání Božího sboru plyne z toho, čím tento sbor je:

1. Je „sloupem a pevnou oporou **pravdy"** (1Tm 3:15). Ježíš Kristus přišel, aby vydal svědectví pravdě a sám se stal živou pravdou. Dodnes jde takto středem dějinných cest, protože jeho sbory takto jdou jakožto sloupy a pevné opory pravdy Kristovy. Tato pravda tedy nemůže vymřít.

2. Každý sbor je **„tělem** Kristovým" (Ko 1:18; Ef 5:23–24). Protože Kristus je hlavou tohoto těla, je ono jeho **orgánem,** jímž vyřizuje své dějinné poslání. Jeho příkazy, obsažené v N. Z., jsou plněny tímto orgánem. **Ve středu dějinných cest se tedy plní vůle Kristova.**

3. Boží sbor je „chrámem Božím", v němž Duch Boží přebývá tak, že přebývá v nitru příslušníků sborů (1K 1:2; 3:16–17). Kdo se snaží zmařit tuto povahu sborů, sám přijde nazmar. V dějinách se potvrzuje, že tomu tak je. Vždyť Pán Ježíš po svém odchodu ze světa viditelnosti je tak **přítomen** v každém Božím sboru, že přebývá v příslušnících sboru, a tak je tomu jenom tehdy, když v nich přebývá Boží Duch pravdy (J 14:16–17, 20; Zj 5:6).

Poznámka: Je-li Pán Ježíš hlavou sborů, pak jsou to **jeho** sbory. Proto mohl říci, že ustaví svůj sbor. Vezmeme-li však sbor jako nedílný celek, tedy sbor s jeho hlavou, ustanovenou BOHEM, pak je možno říci, že je to Boží sbor. Proto ap. Pavel rád užíval tohoto označení.

Představa o neviditelné hlavě sborů se stane také jen pomyslnou a neskutečnou, jestliže se nevezmou vážně a doslova výroky Pána Ježíše o Duchu pravdy. Tento Duch na zemi zastupuje a „oslavuje" Pána Ježíše Krista, takže jenom takový sbor má tohoto Pána za svou skutečnou hlavu, když v jeho příslušnících přebývá Duch pravdy. Jenom v takovém sboru se vskutku děje všechno pravdivě a nic se tam neděje nepravdivě, všechno se tam děje v lásce a nic se tam neděje v nelásce.

b) Další obsah sborů záleží v tom, že se na nich ukazuje přerozmanitá **moudrost** Boží vládám a mocnostem vesmíru a že se v nich Ježíšem Kristem, tj. jeho Duchem, uplatňuje Boží **sláva** (Ef 3:10, 21). Je-li možno se již obdivovat moudrosti člověka jako podivuhodné schopnosti vidět do zákonité souvislosti všeho v přírodě a v lidech daného, oč podivuhodnější je moudrost BOŽÍ, když se odráží v životě sborů. Je to podívaná i pro vznešené obyvatele nebes. Takový sbor je naplněn tím, co je vyjádřeno řeckým slovem DOXA: je to nejen zářivá sláva, ale i slavné mínění, „zářivý názor". Takový sbor je naplněn zářivým Božím názorem na všechny jevy skutečnosti, k nimž je třeba zaujmout stanovisko. Příslušník sboru najde tedy ve sboru ODPOVĚĎ na nejzávažnější otázky života, je-li to sbor, který **ztělesňuje** všechny zásady N. Z.

c) Ap. Pavel dospěl k duchovnímu poznání, že Ježíš Kristus tak miloval „svůj sbor", že za něj vydal sebe samého, aby jej posvětil a do všeho zasvětil a očistil ho „vodní koupelí" svého Slova, aby si tak postavil přiměřeně slavný sbor, jenž nemá skvrnu ani vadu, nýbrž byl posvěcený a bezúhonný (Ef 5:25–26).

Služebníci Božího sboru

a) Ap. Pavel nazývá: – sebe služebníkem (řec. „diakonos") sboru nebo služebníkem, skrze nějž lidé uvěřili (1K 3:5); Ef 3:6–7; Ko 1:23); – sebe i Apolla služebníkem, skrze nějž lidé uvěřili (1K 3:5); – jiné a sebe služebníkem Nové smlouvy (2K 3:6); – své spolupracovníky: Tychika věrným služebníkem v Pánu, Epafru věrným služebníkem Kristovým a Timotea služebníkem Božím nebo služebníkem Ježíše Krista (Ef 6:21; Kol 1:7; 1Te 3:2; 1Tm 4:6). – Z těchto případů vychází najevo, že zpočátku neexistoval funkční titul „diakon" čili „jáhen" (– výraz Kralických), protože diakonem byl každý kristovec, jenž konal určitou službu pro Pána, ať to byl apoštol anebo jiný starší sboru. Ani o těch „sedmi", kteří v Jeruzalémě byli vybráni k tomu, aby se starali o stravování věřících, se neříká, že to jsou diakoni, protože ze zmínky o jejich službě přímo a jasně vyplývá, že to byli služebníci (diakoni) sboru (Sk 6:1–3). Teprve později, když služba staršovstva sboru byla ustálením roztříštěna na dva způsoby, na „biskupství" čili dohlížitelství a na „diakonství" čili služebnictví, mohl ap. Pavel, kdy v r. 62 psal z římského vězení list Filipenským, adresovat ho výslovně na „svaté" spolu s „biskupy" a „diakony" (Fp 1:1).

b) Staršovstvo měl sbor prvotní, Kristem založený či ustavený, již od samého počátku. Zprvu bylo staršovstvem sboru dvanáctero apoštolů (Sk 6:2). Toto apoštolské staršovstvo se usneslo přibrat ke službě Božímu sboru „sedm dobropověstných mužů, plných Ducha a moudrosti". Ze této služebníci (diakoni) sboru patřili do staršovstva, plyne z faktu, že jim jakožto starším sboru poslal antiochijský sbor do Jeruzaléma finanční pomoc (Sk 11:30). Sbor v Antiochii tedy respektoval roztřídění služby jeruzalémského sboru, takže onu hmotnou pomoc neposlal do rukou apoštolů, nýbrž do rukou oněch sedmi mužů (Sk 6:2–3), kteří se měli starat o hmotné potřeby sboru a jsou v této souvislosti s předáním příspěvků z Antiochie nazváni **staršími.** Apoštolé nejsou teď ve staršovstvu již sami, takže při dalších rozhodováních sboru mají v tom účast oni i starší (Sk 15:6).

c) Když byl sbor v Jeruzalémě protivenstvím rozptýlen a apoštolé, kteří dosud konali službu „biskupskou" čili dozorčí (dohlížitelskou), už nebyli pohromadě, přešla tato služba na ty starší sboru, kteří nekonali službu diakonů. Jak dříve sestávalo staršovstvo sboru z apoštolů a diakonů, tak nyní sestává z dohlížitelů a diakonů. Dohlížitelé či dozorci (řecky: „episkopoi") byli v starém Řecku zaměstnáni také ve veřejných službách obce či města, takže pojem „episkopa" („biskupa") byl převzat do služeb Božího sboru a naplněn novým obsahem, jak se to podobně stalo s pojmem „eklézie".

d) Obsah služby dohlížitele („episkopa, biskupa") a služby diakona uvádí ap. Pavel ve svém listě Timoteovi (1Tm 3:1–13). K službě diakona se vyžadovala právě tak vysoká duchovně mravní kvalifikace jako ke službě dohlížitele, protože i diakoni byli staršími a vedle své služby ve věcech vezdejších potřeb sloužili i Slovem Božím. Co měli navíc starší sboru, fungující jako dohlížitelé, to byla **zodpovědná péče** za celý sbor (1Tm 3:5), takže jejich dohlížitelství se muselo vztahovat i na všechnu činnost starších, konajících službu „diakona". Měl-li v řeckém městě dozorce (episkopos) vyšší okruh působnosti, bylo možno jeho službu kvalifikovat jako správcovství. Proto je možno o takových starších sboru říci, že jsou to správcové sboru.

e) Konečně je třeba vědět, jak se v prvotním sboru zřizovalo staršovstvo. Apoštolé byli zvoleni přímo Pánem Ježíšem. Jakmile však byl ustaven sbor, tvořící tělo Kristovo, vedené Duchem pravdy, stalo se takové tělo vyšším a pro budoucno také trvalejším orgánem, než bylo dočasné apoštolství v prvotinách církve. Proto nikoli apoštolé, nýbrž již sbor si vyvolil oněch sedm starších sboru, kteří měli na starosti vezdejší potřeby sboru (Sk 6:3–6). Apoštolé však upozornili na to, že to mají být muži, plní Ducha sv., takže je vlastně tento Duch ustanovil na funkci starších, jak to také výslovně řekl ap. Pavel (Sk 20:28). Vážné zamyšlení nad tímto faktem vede k úsudku, že je to tak správné. Sbor má tak vysoké **duchovně** mravní poslání ve světě a má tak nesmlouvavě **duchovní** povahu, že jenom Duch pravdy dokáže ustanovit pravé muže na místa starších ve sboru. A sbor, jenž vskutku plní tak vysoké poslání, je s to vzít prostě na vědomí takové své příslušníky, po jejichž ovoci života a práce je možno poznat, že Duch to byl, jenž je ustanovil za starší sboru (1Te 5:12).

Protože byly, jsou a vždy tu budou sbory, které chtějí být ztělesněním pravdy N. Z. čili tělem Kristovým, nebylo možno jinak, než se trochu déle pozdržet u toho, co ap. Pavel pod vedením Ducha vykládá o takových sborech. jho-

VZPOMÍNKY Z BOJŮ NA DUKLE

V souvislosti s letošním 30. výročím osvobození naší vlasti otiskujeme vzpomínku účastnice dukelských bojů — sestry Stárkové z Brna:

Narodila jsem se a vyrostla ve Volyni, kde žila pohromadě velká skupina občanů české národnosti. Na svoji vlast jsme rádi mysleli, a když vypukla druhá světová válka, všichni jsme byli rozhodnuti jít naši zem bránit. Měli jsme i tajnou organizaci, jejíž jméno „Blaník" vyjadřovalo naši touhu přijít jako ono legendární vojsko na pomoc, až bude třeba. A když přišla chvíle, tak jsme po boku vítězné Rudé armády pod vedením tehdejšího velitele generála Ludvíka Svobody vyrukovali do boje.

Cesta do vlasti přes Duklu byla strašná. Mysleli jsme, že tam snad položíme životy všichni. Byla jsem zařazena do polní pekárny. Pekli jsme chléb, který v mrazech ani nevystydl, ale zmrznul s blátivou hmotou uprostřed, protože pára nemohla zevnitř ven. Bojovou cestou procházel zároveň i můj pozdější manžel, s nímž jsme měli pak vojenskou svatbu. Byl třikrát raněn a dokonce přišla o něm domů zpráva, že v boji padl. Pro případ obklíčení měli jsme si schovat nakonec jeden náboj pro sebe. Ale myslím, že bych to byla stejně i při nejhorším nedokázala — sáhnout si na život, i když v zajetí čekala stejně smrt a to ještě za hrozného mučení.

Já jsem tehdy ještě věřící nebyla, ale vím, že Bůh mne hledal. Po jednom dlouhém třicetikilometrovém pochodu jsme vyčerpáni usedli na lavičky nákladního auta, kterým jsme byli přesunováni kupředu. A najednou jsem byla vnitřně nucena, abych vstala a odešla ze svého místa. Unavená jsem se ani nepohnula. Ale ten hlas byl tak silný a ještě dvakrát se opakoval, že jsem uposlechla. Vzápětí tudy proletěla kulka, která by mne jinak trefila do čela; byla bych odešla nesmířena s Bohem.

Po vítězném ukončení bojů již ve vlasti se mi dostalo svědectví o Pánu Ježíši. Ale já jsem se ptala: „Kdo má vlastně pravdu, když těch náboženství je tolik?" Dostala jsem odpověď: „Ale Bible je jedna, a to je Slovo Boží." Nechtěla jsem tomu jen tak věřit, proto jsem si jich několik vypůjčila: od katolického faráře, pravoslavnou i kralickou. Při srovnání jsem užasla — vždyť je to stejné! Potom jsem poprvé v životě volala svými slovy: „Bože, já tě chci poznat, ukaž mi svou pravdu". A jako bych slyšela odpověď: „Máš moje Slovo, tak čti!" Začala jsem číst, ale nic zvláštního mi to neříkalo. Volala jsem tedy znovu: „Bože můj, tam je něco skrytého, co nevidím, odkryj mi to!" A pak jsem Bibli znovu otevřela — zrovna tam, kde jsem prve četla v evangeliích a byla udivena nad závažností a hloubkou slov, kterou jsem dříve neviděla. Zároveň jsem objevila klíč k Bibli: modlitbu, vyjadřující upřímnou touhu poznat Boží vůli. Slovo Boží mne začalo obviňovat. Viděla jsem, že přes všechny útrapy, kterými jsem prošla a přes všechnu snahu bojovat za správnou věc, je v mém životě hřích, který člověka odděluje od Boha. To jsem zvláště prožívala jednoho večera, kdy jsem si se slzami klekla a ani jsem neměla smělost volat o milost, ale v mysli se mi vynořila slova Pána Ježíše: „Kdo ke mně přijde, toho nevyvrhnu ven". Potěšena jsem zvolala: „Pane Ježíši, to jsi ty sám řekl a ty jistě nelžeš" — a opět jsem cítila odpověď: „Kdo ve mne věří, má život věčný a na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života". V tom bylo ulehčení, po kterém jsem vyhlížela a začala jsem Pánu děkovat, že za moje hříchy zemřel a mi je také odpustil; prožívala jsem radost ze spasení a velkou změnu ve svém životě. A tak žiji dodnes. Vím, že patřím svému Pánu, který mne vykoupil a který má i pro mne u sebe svůj krásný a věčný cíl.

Dnes jsou pro nás válečná utrpení a hrůzy prožité v bojích za svobodu vzpomínkami na události, jejichž vítězné třicetileté výročí si letos připomínáme. Sama jsem také dostala k tomuto výročí čestné uznání a medaili. Velmi se

Druhá zprava: s. Stárková

těšíme z míru, který nyní máme v naší zemi, kterého si musíme velice vážit a pro něj pracovat. S radostí chci, i to ze své vlastní zkušenosti, prohlásit, že upřímný vztah k Božím věcem podporuje i naše úsilí o poctivou práci při budování naší vlasti.

Podle vzpomínek ses. Stárkové
zapsal -pz

Podruhé narozeni

Co je to za člověka? Pospíchá na návštěvu ve zcela neobvyklou dobu — v noci. Není to jen tak obyčejný člověk — je členem synedria, židovské velerady. Farizeus, zbožný člověk, který cti Boží přikázání a snaží se je do puntíku naplnit. Podle názoru svého okolí žije bezúhonně, vždyť dává poctivě desátky a almužny chudým, posti se, zachovává přikázání a svěcí soboty a svátky. A teď přichází k Pánu Ježíši na návštěvu se slovy: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha, protože nikdo nemůže dělat ty zázraky, které děláš ty, není-li s ním Bůh" (J 3:2). To je opravdu podivné počínání člena velerady, přijít v noci s takovým námětem rozhovoru. Jak Pán Ježíš na návštěvu Nikodémovu reagoval?

Předně měl pro něj čas i v noci. Jak bychom se asi zachovali my, kdyby někdo za námi přišel v noci? Asi bychom něco mrzutě zavrčeli a snažili se otočit a spát dál. Vždyť ani ve dne často nemáme velkou radost, když po nás někdo něco chce. Nemáme čas. Máme přece tolik práce. „Přijďte zítra, nebo aspoň za hodinu, teď opravdu nemohu." Ale Pán Ježíš měl vždycky a pro každého čas. Pro Nikodéma právě tak, jako pro zločince na kříži, pro správce školy Jaira stejně jako pro nemocnou ženu. Jak je to vzácné, že On má čas i d n e s pro každého. Jeho slovo: „Kdo ke mně přijde, toho nevyvrhnu ven" (J 6:37) platí dodnes.

O Nikodémově návštěvě však můžeme uvažovat i jinak. Možná, že bychom si přece jen našli čas pro t a k o v o u návštěvu, jako byl Nikodém. Vždyť byl přece člen synedria, židovské velerady. Jeho osoba přece něco znamenala. A navíc — když taková návštěva přijde se slovy uznání. Jak nás to hřeje u srdce, když o nás někdo před námi hovoří s uznáním! To pak vydržíme poslouchat a nedbáme na čas.

Jak se zachová Pán ke slovům uznání? Bude rád, že ho chválí tak známá osobnost? Budou spolu hovořit o dalších plánech a perspektivách?

Jak zajímavě Pán Ježíš odpověděl. Jakoby vůbec Nikodémovu pochvalu neslyšel. Zdánlivě nelogicky říká něco úplně jiného, než Nikodém očekával: „Nenarodí-li se kdo znova, nemůže spatřit Boží království". Jakoby vůbec neslyšel slova o svém poslání. Odsunul přinesenou poctu stranou. Ne proto, že by Mu nepatřila, ale proto, že mu šlo především o Nikodéma. Viděl do jeho srdce a dobře věděl, že tato noční návštěva není samo sebou. Viděl dobře, že přes celý zbožný život není srdce návštěvníkovo spokojeno, že mu něco schází a také to, co mu schází. Proto jde k jádru věci. Začíná s ním hovořit o svém poslání, ale zcela jinak, než si to Nikodém představoval. Začal hovořit z hlediska Nikodémovy potřeby.

Znova se narodit? Tomu tedy Nikoděm nerozuměl. Co to má znamenat? Cožpak se dospělý může znovu narodit? To je přece nesmysl! Jak by se to mohlo stát?

A tak musel Pán Ježíš připomenout událost, kterou každý žid velmi dobře znal od dětství. Připomněl mu cestu Božího lidu z Egypta do zaslíbené země. Již dlouho putovali pouští. Bůh je vedl ve dne „v oblaku", v noci ve „sloupu ohnivém", živil je manou a napájel vodou ze skály. Měli vše, co potřebovali k životu, a přece si toho nevážili. Boží milost jim zevšedněla a pohrdli jí. O maně, která je živila řadu let prohlásili, že je to „chléb ničemný" (Nu 21:5). Reptali proti svému Bohu. Proto na ně přišel trest — „ohniví hadi", kteří štípali lidi. A všichni uštknutí umírali. Nebylo pro ně pomoci. Když viděli pohromu, začali volat k Mojžíšovi, aby se modlil k Bohu, aby byli hadi odňati. Mojžíš se k Bohu modlil a na Jeho příkaz udělal hada z mědi a pověsil jej na kůlu. Bůh slíbil, že kdo se podívá na tohoto pověšeného hada, bude uzdraven.

Hadí uštknutí bylo smrtelné. Nebylo naděje na přežití. Byl tu jen Boží slib: Kdo se podívá na hada, bude zachráněn. Snad se zdál být nesmyslný. Možná, že si mnozí „rozumní" lidé mysleli, že bude lépe ránu rozříznout a vymačkat otrávenou krev, dát si studený obklad a ležet v naprostém klidu ve stanu. Třeba se mnozí pokoušeli zastavit smrt svými rozumnějšími a logičtějšími prostředky, ale marně. Kdo zůstal ve svém stanu, zemřel. Kdo pohlédl na měděného hada, byl zachráněn. Nebylo jiné cesty k záchraně než pohled na kůl s hadem.

Právě to chtěl Pán Ježíš Nikodémovi ukázat. Když někdo přežije pád letadla nebo ztroskotání lodi na širém moři, tak mu druzí říkají, že se podruhé narodil. Podruhé se narodit znamená zázračným a nepochopitelným způsobem přežít vlastní smrt. A tak tomu bylo i v případě s „ohnivými hady". Jenom „podruhé narození", vysvobození od smrti hadím jedem, mohli vejít do zaslíbené země.

To však bylo kdysi na cestě pouští. Proč Pán tuto událost připomínal? Proto, že lidem hrozí nebezpečí smrti. A to smrti nejen časné, ale věčné. Pán Ježíš přišel na naši zemi proto, aby nás zachránil před smrtí. Boží slovo říká zcela jasně: „Odplata za hřích je smrt..." (Ř 6:23). A v témž listě je napsáno, že „všichni zajisté zhřešili ..." (Ř 3:23). Pán Ježíš řekl tato slova proto, že lidstvo bylo v době Nikodémově (ale právě tak je i dnes) v situaci Božího lidu pod horou Hor: uštknuto hadem. Had tu byl již z počátku — víme, že už v ráji napadl člověka. „Tak-liž jest, že vám Bůh řekl...?" A od té doby stále „štípe" lidi, mladé i staré, chudé i bohaté, vzdělané i prosté, muže i ženy, bez výjimky. Tím uštknutím je hřích. Lidé dnes právě tak jako tehdy pohrdají Boží milostí. Což není dnes Boží slovo považováno za bezcenné? Což nehledají lidé jiné, „lepší pokrmy"?, aby byli jako bohové? A i důsledek jejich jednání je týž — s m r t, věčné odloučení od Boha. Nikdy nemůže člověk „uštknutý hadem", vejít do „zaslíbené země", dosáhnout věčného života, po němž všichni touží a který Bůh lidem slíbil. Musí „zemřít na poušti". Všichni lidé by zahynuli, kdyby se nad nimi Bůh neslitoval. Pán Ježíš musel být pověšen na kříži pro mé a tvé hříchy. Jinak by Boží výrok končil slovy: „Odplata za hřích je smrt". Díky Bohu, že tím však nekončí, ale že pokračuje: „...ale milost Boží život věčný v K r i s t u J e ž í š i, Pánu našem". Proto musel přijít na tuto zem, abychom mohli být zachráněni, pohledem víry na Něj. Had — ďábel je zde, nebyl odňat, a jeho uštknutí je smrtelné, ale je zde Boží beránek pověšený na kříži. Tak musel „povýšen být Syn člověka, aby každý, kdo věří v Něho nezahynul, ale měl život věčný". Být narozen podruhé znamená být zachráněn od zcela jisté smrti. Je to možné jen v Pánu Ježíši. Jiné cesty není.

Drahý čtenáři, už jsi „pohlédl věrou na kříž na Golgotě"? Přišel jsi už se svým „uštknutím" — hříchem, k Pánu Ježíši a spolehl jsi na tu skutečnost, že zemřel i za tebe? To je jediná cesta k věčnému životu. Narodil ses již znovu? Pokud ne, smíš ještě dnes k Pánu Ježíši přijít. Ještě dnes na Tebe čeká a má pro tebe čas. Ještě dnes ti chce pomoci. Nebude tomu tak stále. Přijde den, kdy Pán přijde jako soudce, ale dnes ještě ti chce pomoci. Pamatuj na Jeho slovo: „Kdož věří v Syna, má život věčný, ale kdož jest nevěřící Synu, neuzří života, ale hněv Boží zůstává na něm" (J 3:36).

-tp

Synové Boží

Poprvé o nich čteme ve SZ a to v souvislosti s deformacemi lidského rodu. Nebudeme však dnes blíže zkoumat „kdo" to byli a odkud se na zemi vzali. Bible sama to nevysvětluje a jiný pramen neznáme. Lidská fantazie tu má své pole působnosti, zvláště, když se připustí možnost návštěv mimozemských bytostí. Ať už se přihodilo cokoli, jisté je pouze to, že je tomu nesmírně dávno. Dle biblické orientace spadá tato událost do období „před potopou", což promítnuto do dějin naší planety, znamená dobu historicky neznámou, tj. před vznikem nejstarších známých kultur (Ur, Egypt, Babylón apod.).

Nás bude zajímat „synovství Boží" podle zcela jiného hlediska. Béřeme-li vážně zprávu evangelií o Pánu Ježíši Kristu, pak stojíme před nespornou skutečností „mimozemské návštěvy", která nezůstává bez vlivu na život naší planety.

Jak jinak rozumět svědectví Janovu o SLOVU, které BYLO BŮH, a které se stalo TĚLEM a přebývalo mezi námi?

Příchod Pána Ježíše je největší událostí — i když se odehrála nejtišším, ba nejvšednějším způsobem — narozením. Avšak narozením proti známým přírodním zákonům. Učení Pána Ježíše a jeho pozemský život se stává základem pro záchranu lidí ve vztahu k věčnosti, ze které Pán přišel.

V osmi zamyšleních se chceme zabývat důsledky skutečnosti víry v Pána Ježíše Krista. Místa na stránkách našeho časopisu není nazbyt, a proto budeme velice struční. Spokojíme se s náznaky, které nás mají uvést do větší hloubky poznání postavení věřícího člověka.

1. — 1Te 5:5: *„Všichni vy synové světla jste a synové dne..."* Pozorně zkoumejme slovo Písma o skutečnosti, uvádějící věřícího do zcela nové situace. Je to prohlášení o tom, že se máme stát v ě d o m ě účastníky života jiného řádu, než je zemský. Lidskou cestou je to samozřejmě nemožné. Avšak zásahem evangelia Kristova, které — jak praví Písmo — je MOCÍ BOŽÍ (Ř 1:16), se stává nemožné možným. Jeho zásahem se těžiště našeho bytí přenáší z časného do věčného. Všechny hodnoty, veškeré snažení, zájmy atd. se musí přiložením měřítka „věčného" zásadně změnit. A tuto proměnu vyjadřuje náš text o „synech světla".

Rozdíl mezi tím, co bylo před obrácením, a tím, co následuje, má být tak podstatný, jako je mezi světlem a tmou. Tomu poslání zůstáváme jako křesťané mnoho dlužni. Proto bude užitečné nespoléhat na své „zbožné založení", ale ve světle Písma sv. zkoumat, jak to s námi doopravdy je. Komu patříme, koho reprezentujeme a v koho skutečně věříme.

V biblickém významu platí, že „syn" jest přímým účastníkem někoho. Např. všichni účastníci svatby byli nazýváni „synové svatby". To proto, že měli na svatbě plnou účast. Podobně v našem textu „světlo" a „den" nejsou vzdálené pojmy, o nichž se vedou teoretické diskuse. Věřící člověk již nyní patří do nové skutečnosti „světla a dne", je její součástí, je bytostně spojen s novou podstatou, s novou přirozeností. Tou má být zcela ovládán a v ní žít. — „Pročež veliká a drahá zaslíbení nám dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastníci učiněni byli..." (2Pt 1:4).

2. — *„Kteří pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti..."* (J 1:12). Lidé od pradávna usilovali o povznesení na „vyšší úroveň" a to v mnohých směrech. Královské rodiny si přivlastňovaly božský původ, vznešené rody se povyšovaly nad ostatní lidi. Sociální revoluce ve světě smazávají podobné rozdíly. Ale lidé usilují dostati se co nejvýše v mnohých oblastech. Ve vědě, v životní úrovni. Ve způsobu života se dostali od doby kamenné k přetechnizované civilizaci. Na poli ducha spěje člověk ke stále vyšším formám myšlení, kulturního projevu, ale také ke stupňovaným nárokům na vyžití. Tomuto všeobecnému usilování napomáhá dosažený rozvoj v oblasti sociální, vědecké, ekonomické, technické apod. Žijeme v době, kdy si člověk sám o sobě připadá jako pán stvoření. Mimoděk musíme připomenout zrádné „zaslíbení", odhalené na prvých stránkách Bible: „Budete jako bohové..."

Tisícileté dějiny však také ukázaly jinou stránku vývoje světa. Totiž, že vlastní jádro člověka, „ten skrytý srdce člověk", projevující se svými citovými, charakterovými, mravními vlastnostmi, touhami, žádostmi — je zmíněným pokrokem nedotčen. Proti grandiózním změnám, které nastaly ve všech sférách, zjišťujeme, že rozvoj „dobrého" v člověku zaostal daleko za rozvojem vědy a techniky. Prožíváme otřesnou skutečnost, že člověk nedorostl k tomu, aby vytvořil zemi míru a pokoje pro všechny. Ptáme se proto: Kteří lidé mohou být dotčeni a změněni ve své porušené přirozenosti natolik, aby se všechno stalo nové? A Písmo odpovídá: Jen ti, kteří se znovuzrodili a přijali Pána Ježíše. Jen oni se stávají účastníky nové, Božské přirozenosti.

Proto je křesťanství bez Krista, bez živého, opravdového obecenství s Ním, bez poslušnosti k Jeho slovu — jen pouhým marným náboženstvím.

3. — Ř 8:15: *„Přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba - Otče!"*

Lidé mají své představy o náboženství a o Bohu. Po tisíciletí byly konstruovány věroučné systémy, dogmatiky, katechismy, řády, kulty, liturgie apod. Filosofové vymysleli všelijaká cvičení ducha i těla k sebeovládání, zdrženlivosti, ku konání dobra, ba i k sebetrýznění. A drtivá většina lidí v tom všem spatřuje rysy zbožnosti.

Pán Ježíš však rozbíjí právě takový náboženský systém. Staví nás před skutečnost přesahující náš rozum: že „neznámý" Bůh, lidmi sice tušený, ale nikdy neviděný, nevystižitelný, nepoznatelný rozumem, tajemný, pro mnohé hrozný, vzdálený až do nekonečna, je ve skutečnosti zcela blízký, milující, očekávající návrat ztracených lidských dětí. „Nikdo nepřichází k Otci (tj. k Bohu) než skrze mne..." jsou slova Pána Ježíše a vyjadřují smysl jeho podivného přebývání na zemi v lidském těle. Kdokoli opravdu vykročí na Jeho cestu k Bohu s opravdovým úmyslem „setkání" a s lítostí nad svou ztraceností, prožívá to, co marnotratný syn v podobenství Ježíšově: Otec mu vyšel vstříc a padl kolem šíje. Vše mu odpustil a vrátil mu důstojnost synovství. Přeneseno do skutečnosti víry: Bůh nenechá nikoho marně přicházet. Sám vychází vstříc ve své otcovské lásce, aby potvrdil radostnou jistotu synovství. Tak se otvírá jedinečná možnost promlouvat s Bohem na základě víry, potvrzené „z druhé strany" Duchem synovství. Bůh se stává Otcem, který zná dokonale naši situaci. Proto platí jeho slovo: nepečujte! Ale hledejte nejprve hodnoty Božího království. Dokážeme to?

E. K.

(Dokončení příště)

PRIŠIEL RAD NA TEBA

A keď teraz prišlo toto na teba, ťažko to nesieš... Job 4:5

Iná je prax a iná teória. Sú ľudia, ktorí vedia veľmi dobre a priliehavo vysvetliť ako stavať dom. V praxi však nedokážu omietnuť ani toľko ako dlaň. Tak to často býva aj v živote kresťana. Niektorí veriaci celkom dobre obstoja v každodenných prácach. Ich okolie od nich nevyžaduje praktické vedomosti. Raz však príde čas, keď majú zložiť skúšky z toho, čo učili.

Prišiel rad na teba — prišiel aj na Joba. Vo svojom živote hlásal dobrotu a milosť Božiu. Mnohých učil a zomdlené ruky posilňoval. Jeho slová pozdvihovali klesajúcich (Job 4:3–5). Potom prišiel rad aj naňho.

Aj my, po poznaní Božej lásky, blažení hovoríme o Jeho spasiteľnej milosti. Svojou horlivosťou, túžbou povzbudzujeme iných; čudujeme sa i pohoršujeme, ak v ich živote nevidíme také výsledky, aké by sme si priali. Domnievame sa, že dozaista je v ich duchovnom živote nejaká chyba.

Na to však nemyslíme, či by sme my v podobnom postavení obstáli lepšie. Na každého raz príde čas skúšky. Príde aj na nás, aby sme ukázali, nakoľko sme silní, lebo sme vedeli od iných silu požadovať. Nakoľko vieme do života preniesť svoje slová.

Musíme si dať pozor, keď ide napr. o trpezlivosť. Hlásame, že ani v ťažkostiach a skúškach nesmieme stratiť trpezlivosť a dôveru v Pána. Potom príde chvíľa, keď máme skutkom dokázať, čo sme hlásali slovom. Sú to azda straty, sklamanie v ľuďoch, nemoc, smrť našich milých. To sú vážne chvíle skúšok. Nezriedka upozorňujeme iných na pokoru, keď ich stihnú ťažkosti alebo poníženie, keď s nimi hrubo nakladajú. Vtedy ich s veľkou láskou upozorníme, že taká je cesta pokory a poníženia a že po nej kráčal aj náš Pán. Cesta do slávy vedie cez poníženie...

To vieme pekne povedať, ale ako sa v čas skúšky chováme my?

Milý brat a sestra! Máš podobné skúsenosti? Alebo sa nádeješ, že v skúške obstojíš? Daj pozor, neživ v sebe klamnú nádej! Poznaj seba! Pestuj živú nádej, ktorá v dobe veľkých skúšok zachová ťa v Pánovi. Ak zostávaš v Nom, budeš mať Jeho pokoj, lásku, trpezlivosť. Tvoja skúška potom bude na chválu a slávu Otca. V tom sa prejaví skutočne posvätený život, ktorý On zachová za každých okolností (Job 42:1–6).

Sprac.: -jv

Brániť VIERU

To je povinnosť každého svätého (1Pt 3:15). V dňoch odpadlíctva každý veriaci potrebuje Božiu ochranu proti falošnému učeniu. Najlepšiu ochranu nachádzame v slovách: „...posväcujte Pána Boha vo svojich srdciach." Slovo „posväcovať" je v gréčtine odvodené od slova, ktorého základný význam je „oddeliť". Gréci posväcovali svoje chrámy a svojich bohov v tom zmysle, že ich oddelili pre náboženské účely, vyhlásiac ich tak za ne-svetské, t. j. sväté. Potom sa i oni oddelili ako uctievači týchto bohov a ako takí, sa zúčastňovali bohoslužby v chráme. Tým nadobúdali charakter božstiev, ktoré uctievali.

Takéto použitie uvedeného slova je priliehavé aj pre život kresťana. My, ktorí sme vykúpení drahou krvou Pána Ježiša Krista, sme sa stali príbytkom, v ktorom On sám prebýva. Máme Ho oddeľovať vo svojich srdciach ako jediný objekt svojho uctievania. On má panovať na tróne nášho života. Oddeľujeme seba samých, aby sme sa Mu klaňali a Jemu slúžili. Tým nadobúdame charakter podobný Jeho charakteru. Výsledok je svätý, oddelený, Kristu podobný a Duchom plnený život. To je najlepšia ochrana kresťana pred upadnutím do osídiel falošného učenia.

Žijúc tak v blízkosti Pána Ježiša, musíme byť „vždycky hotoví zodpovedať sa každému, kto žiada od nás počet o nádeji," ktorá je v nás, hovorí Peter. Slová „zodpovedať sa" pochádzajú z gréckeho slova, ktoré doslovne znamená „slovne sa obhájiť pred obvinením, ktoré bolo proti niekomu vznesené." Bolo to technické slovo, ktorým sa v gréckom súdnictve označovala práca advokáta, vedúceho slovnú obhajobu svojho klienta, dokazujúc, že obvinenie proti nemu vznesené bolo nepravdivé.

Biblia je dnes vystavená útokom, podľa ktorých je ona iba ľudským dielom, plná nepresností, „zlátanina mýtov a bájí". Peter vyzýva kresťanov, aby boli hotoví predložiť slovnú obhajobu Biblie, dokazujúc, že toto obvinenie nie je pravdivé. Naplnenie proroctiev, zázraky evanjelií potvrdené v premenených životoch veriacich, to všetko tvorí dôkaz tejto skutočnosti. Máme zápasiť za vieru, raz danú svätým.

Prel. — mk

ZRNKÁ MÚDROSTI

- S ľuďmi žij tak, aby ťa mohol Boh vidieť; s Bohom hovor tak, aby ťa mohli ľudia počuť.
- Je dobré byť veľkým, ale väčším je byť dobrým.
- Nie je ľahké povedať, prečo nás Boh miluje; ale môžeme povedať, prečo my milujeme Jeho: lebo On prvý miloval nás.
- Vedz, že co sa deje proti tvojej vôli, nedeje sa bez vôle Božej.
- Kresťan sa podobá zrejúcemu obiliu. Čím viacej dozrieva, tým viacej skláňa svoju hlavu.
- Viera robí všetko možným, láska robí všetko snadným.
- Božia láska je ako veľký kus zlata, ktorý svojím životom máš premeniť na drobné zlaté mince a dávať ich do obehu.

Milosrdenství (soucit, slitování apod.)

Hebrejština S. Z. vyjadřuje milosrdenství pojmem CheSeD, což je laskavost, oddanost (lojálnost) a líbeznost. Je to tedy pojem, jenž je velmi příbuzný s pojmem CheN (přízeň, laskavost apod.). Řečtina N. Z. má v tomto případě pojem opět širší, totiž pojem **eleos,** což je soucit, slitování, útrpnost (s někým), lítost (nad někým) apod. Naše slovo milosrdenství se utvořilo nejspíše podle vzoru latinského překladu N. Z., kde pojem eleos je přeložen slovem misericordia (miserere = smilovat se a cors, cordis = srdce). Milosrdní jsou tedy ti, kdož mají srdce, které se dovede smilovávat nad bližními a mít s nimi laskavý soucit.

Abrahamův správce měl za to, že Hospodin „učiní milosrdenství" s jeho pánem, tj. že mu prokáže laskavost, když to zařídí tak, aby se setkal s budoucí manželkou Izákovu (1M 24:12–14). – Hospodin zachovává smlouvu a milosrdenství vůči svým služebníkům, kteří s ním mají obecenství v celém svém srdci, tj. Věčný Bůh vůči takovým služebníkům prokazuje svou oddanost či lojálnost (1Kr 8:23). On perského krále naklonil k Ezdrášovi milosrdenstvím, tj. laskavou oddaností (Ezd 7:28). – David poznal, že všecky stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a pravda, tj. jsou vpravdě plny laskavosti a líbeznosti, takže je možno po nich kráčet s radostnou oddaností i při plnění jeho smlouvy i jeho směrnic. A jiný žalmista zdůrazňuje, že země jest plna milosrdenství Hospodinova, tj. je plna jeho laskavostí a slitovné líbeznosti (Ž 25:10; 33:5). Tomu, co stvořil, je Věčný Bůh zcela a plně oddán, jeho slunce hřeje všechny lidi bez rozdílu a pro všechny se obnovuje líbeznost jara apod. David poznal, že takové milosrdenství se dotýká i lidského nitra a dokáže člověka ostříhat i v náporu mnohých zlých věcí a pod břemenem nepravosti, jež člověk na sebe uvaluje (Ž 40:12–13). Proto se jiný žalmista rozhodl, že o laskavostech a slitovných líbeznostech Božích bude zpívat na věky (Ž 89:2).

Pojem CheSeD je v Žalmech uplatněn daleko víc než pojem CheN, takže v nich nalézáme tolik duchovní líbeznosti! U mnohých z nás to dosud vyvolává velkou oddanost Žalmům, jejichž obsahem jsme neustále přitahováni a povzbuzováni k vděčnosti vůči Věčnému Bohu a k laskavosti vůči lidem a životu vůbec. Věčnost Božího milosrdenství, to je tak mocný důvod k tomu, aby člověk svou vděčnost a chválu předkládal Hospodinu, že Žalm 136 to věta za větou uvádí až 26krát! – Hospodin připomíná lidem, že mu mají rozumět a poznávat, že činí milosrdenství na zemi, tj. je vůči zemi velmi laskavý a nezbavuje ji líbeznosti (Jer. 9:24). A jestliže jeho Slovo učiní výtku, že v té či oné zemi není žádné milosrdenství, tj. žádná laskavost, lojálnost a líbeznost, pak jde o stav, který je nesporně zaviněný obyvateli země, a ne Bohem (Oz 4:1). A toto Slovo člověku stále připomíná, že mezi hlavní požadavky, jež Bůh klade, patří požadavek milovat milosrdenství, tj. člověk má dospět k takovému stavu své osobnosti, aby mohl vpravdě říci: rád prokazuji všem laskavost, rád prokazuji oddanost (lojálnost) službě svému Bohu a rád se chovám tak, aby to bylo líbezné, tj., aby se to líbilo Bohu a všem lidem, kteří Boha milují.

Pán Ježíš pokládá za blažené neboli šťastné všechny ty, kteří jsou milosrdní, tj. soucitní, lítostiví a laskaví, a to s příslibem, že se i jim dostane soucitu a laskavosti, a vyzývá člověka, aby se učil tomu, že Bůh požaduje milosrdenství, tj. laskavost a soucitnost, a ne oběti (Mt 5:7, 9:13). Tento Boží požadavek je třeba pochopitelně vztahovat i na souvislost s „obětí chvály" (Žd 13:15), protože je nemyslitelné, že by Bůh chtěl takovou oběť od někoho, kdo je nelaskavý, nesoucitný a vůči jeho Slovu nelojální. Kristovo důrazné upozornění na milosrdného Samaritána zůstává pro nás věčnou připomínkou faktu, jak jsou v životě věřících důležité vlastnosti, jako je soucit, útrpnost, slitovnost a laskavost. Věřící mají být nádobami těchto vlastností a to v plné odpovědnosti i za dnešní potomky starého Izraele, kteří žijí v nevěře, a které soucit věřících a jejich laskavost má přimět k tomu, aby se i oni chtěli stát takovými nádobami (Ř 9:23; 11:25–31).

Jakmile věřící dospějí k tomu, že se stanou nádobami čili nástroji laskavé soucitnosti či soucitné laskavosti ve vztahu mezi lidmi, stanou se z nich neoblomní tlumočníci evangelia přes všechno nepochopení ze strany světa, jenž se obrací zády ke světlu Kristova evangelia (2K 4:1–7). Takové nepochopení se nemůže stát rozhodující překážkou evangelizačního úsilí, neboť touto překážkou je nesoucitnost a nelaskavost tzv. křesťanů i jejich nelojálnost vůči Kristovu příkazu: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!" (Mk 16:15). Toto evangelium přináší pomoc těm lidem, kteří chtějí být v svém životě obohaceni i po stránce duchovně mravní a kteří trpí nedostatkem takové pomoci. Proto apoštol Pavel vyzývá věřící lid: „Když si vás Bůh vyvolil, jste mu zasvěceni, a když vás miluje, projevujte navenek srdečnou soucitnost a laskavost... Proto přistupujme s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, tj. soucitnosti a laskavosti, a nalezli milostivou přízeň, kdykoli potřebujeme pomoci" (Ko 3:12; Žd 4:16). Na prvý pohled se nezdá, že milosrdenství souvisí s nutností, aby se evangelium dostalo navenek, a to třebas jen od jedince k jedinci, od srdce k srdci. Avšak při hlubším zamyšlení nad daným heslem našeho Biblického slovníčku nalezneme tuto souvislost.

H. J.

Z mých zkušeností s Pánem

V roce 1946 jsem jako věřící „batole" prožil svou první nádhernou zkušenost s Pánem. Ještě jsem nebyl vyučen autoelektrikářem, když jsem dostal zcela neočekávaný úkol od našeho milého bratra Dr. JZ — opravit zapalování na jeho Oplu-Olympii, kterou získal k svému lékařskému povolání z fondu národní obnovy. Byla to moje první větší zkouška víry. Tehdy mne bratr požádal o pomoc asi těmito slovy: „Jendo, vím, že jsi jako věřící hoch poctivý a svědomitý. Zkus se na to podívat! Jsi už skoro vyučený, nějaké zkušenosti také máš — a když ti Pán pomůže, určitě na to přijdeš!" Tím mi nepřímo sám poradil, jak na tu opravu jít. Ale o tom, že dva servisy marně hledaly závadu a zkušení řemeslníci nedokázali zapalování opravit, mi nic neřekl. A to bylo velmi správně — abych nezpychl. A právě díky této mé bezmocnosti se Pán vzácně oslavil. Přiznám se však, že to nebylo ihned. Zprvu jsem se cítil dost suverénně. Vůz totiž studený i teplý lehce naskakoval, ale do obrátek nešel a výkon neměl. A tak jsem dělal všecko možné: vyčistil pečlivě svíčky, očistil kontakty rozdělovače, nakonec svíčky vyměnil — a — motor startoval „na cvrnknutí", jenže do obrátek ne a ne jít. A tu Pán docílil u mne to, co chtěl — a byla to pro mne hluboká a neobyčejně cenná zkušenost. Zastavil jsem beznadějně špatně běžící motor a v garáži jsem poklekl před propan-butanovým ohřívačem (bylo to brzy na jaře). Prosil jsem: „Můj drahý Pane, ty jediný víš, proč tento motor strýčka Z. nejde. A když to víš, zjev mi to, prosím, abych to mohl opravit!" Pán mne předivně vyslyšel. Zcela zřetelně jsem slyšel vnitřní hlas, jímž mi Pán říkal: 1. povstaň, 2. nastartuj motor, 3. zhasni světlo v garáži — a uvidíš!

Bedlivě jsem dodržel tento postup Boží rady a s úžasem jsem uviděl, jak jiskra vysokého napětí doslova „tancuje" po hlavě rozdělovače. Měl jsem s sebou celý rezervní rozdělovač. Nasadil jsem novou hlavu, zapojil kabely a — motor šel „jako hodiny" a do obrátek tak, že se mohl zrovna „rozletět"! Zastavil jsem motor, poklekl znovu a dojat Pánu ze srdce za Jeho radu, poděkoval.

Snad se to zdá někomu maličkostí — ale já jsem od té doby nikdy neváhal v podobných bezvýchodných situacích použít kolenou — a nikdy jsem nebyl zklamán.

Jenda V.

■

Oznámení administrace

Současně s tímto číslem Vám zasíláme složenky na předplatné časopisu na celý rok 1975. Zároveň Vás znovu prosíme, abyste nám posílali předplatné s adresou odesílatele, na kterou časopis dostáváte. Stává se nám totiž, že předplatné odešle někdo jiný z rodiny a my pak opravdu nevíme, kdo časopis platí, poněvadž uvedené jméno na složence v kartotéce vůbec nemáme.

Děkujeme!

Albert **SCHWEITZER**

Před sto lety, 14. ledna 1875 se narodil na francouzsko-německém pomezí Albert Schweitzer. Učil se sotva průměrně, jeho maturitní vysvědčení zdobí jediná „velmi dobrá", i na filosofii a teologii míval dosti vážné studijní potíže. Snad právě proto byl přiveden k nekompromisnímu boji sám se sebou a k svému hlubokému přístupu k životu a plnosti jeho obsahu, který později vydal své požehnané ovoce v tak obdivuhodné všestrannosti praktické lásky k člověku, jemuž nezištně sloužil k pravému lidství. Záhy již v mládí plně rozvíjel svůj nevšední hudební talent. Schweitzer-hudebník, uctívaný a milovaný, je současně i Schweitzerem-filosofem, teologem, kazatelem, spisovatelem, mladičkým, sotva třicetiletým docentem strassburské university, uznávaným vědcem, autorem spisu o Kantově filosofii, znalcem díla Goethova, člověkem, jenž prozařuje světlem mravní velikosti a průzračné duchovní čistoty vše, na cokoli sáhne. Prorokují mu skvělou budoucnost a kariéru. Evropa v něm nalezla osobnost zcela mimořádnou a výjimečnou.

V té chvíli se dostavuje šokující zlom. Muž tak nadějný a všestranně disponovaný hází náhle všechny perspektivy za hlavu. Ve třiceti letech se zapisuje na lékařskou fakultu a pouští se do intenzívního studia nového, odlehlého oboru. S lékařským diplomem v kapse odchází ještě na kliniku, pak se v Paříži rok zabývá tropickou medicínou a — opouští společně s manželkou Evropu. I nejbližší přátelé pochybují o Schweitzerově zdravém rozumu, neboť novou vlastí Alberta Schweitzera se stává jedna z nejzaostalejších zemí světa — Gabun v Africe.

Později Schweitzer svůj zdánlivě nesmyslný krok vysvětlí: „Opustil jsem činnost na strassburské universitě, varhanictví a spisovatelství a vydal jsem se do rovníkové Afriky léčit domorodce. Jak jsem k tomu dospěl? Z četby a z vypravování misionářů jsem poznal tělesné utrpení domorodců v pralese. Přemýšlel jsem o tom a zdálo se mi nepochopitelné, že my Evropané, se tak málo staráme o velký humanitní úkol, který se nám zde klade. Připadalo mi, že podobenství o boháči a chudém Lazaru je myšleno na nás. My jsme tím boháčem, protože pokrok v lékařství nám dává mnoho znalostí a prostředků proti nemocem a bolestem. Ale daleko od nás žije chudý lazar, národ barevných, který trpí bolestí a nemocí jako my, ba více než my, a nemá prostředky, aby jim čelil. Prohřešujeme se proti němu stejně jako onen boháč proti chudému před svými dveřmi: nedovedeme se vcítit do jeho stavu a nedáme promluvit svému srdci."

Schweitzer začíná nový život. Uprostřed džungle, v Lambaréne na řece Ogooué, staví nemocnici, jednu z prvních vůbec. Buduje ji v podstatě z vlastních prostředků. Chce co nejúčinněji sloužit bližnímu. A tak společně s manželkou, zdravotní sestrou, později i s dcerou Rhéne, zasvěcuje zbytek života tiché, nenápadné, vysilující, laskavé a nesmírně trpělivé péči o nemocné. Operuje kýly, hnisavé záněty, léčí spavou nemoc, později staví novou nemocnici pro malomocné a pouští se do boje s leprou, věnuje odříkavé a naprosto neokázalé práci veškeré síly, znalosti, čas i prostředky. Říkává sobě samému i druhým: „Jen ten, kdo pociťuje svoje předsevzetí jako něco samozřejmého a nikoli jako něco mimořádného a kdo nechce hrdinství, nýbrž jen v střízlivém nadšení převzatou povinnost, má schopnost být duchovním dobrodruhem, jak je potřebuje svět. NENÍ HRDINŮ ČINU, JSOU JEN HRDINOVÉ ODŘÍKÁNÍ A UTRPENÍ."

Dlouho trvá, než Alberta Schweitzera svět pochopí. Po léta zápolí s nedostatkem prostředků. Nenechal si opravit vlastní klavír. Holil se bez mýdla a krému. Cestoval vždy třetí třídou, protože, jak sám říkal, neexistovala ještě lacinější čtvrtá. Jakkoli žil šetrně a prostě, vždy sledoval týž cíl — ušetřené peníze věnoval na léky a na udržení provozu nemocnice.

Schweitzerova nemocnice se časem stala světoznámou, právě tak, jako její ředitel, nejdobrotivější lékař na světě, filosof-humanista, hlasatel všeobjímající lásky ke každému, sebenepatrnějšímu projevu života, ohnivý bojovník za klid a mír na této planetě.

(Zpracováno podle MS 2/75)

V uplynulém roce jsme se rozloučili s milou sestrou ANNOU STAŇKOVOU z pražského sboru, kterou Pán odvolal ve věku 75 let. Byla příkladnou manželkou a matkou, jejíž tiché a věrné svědectví bylo povzbuzením pro všecky, kdož ji znali nejen v Praze, ale i na Slovensku, kde její manžel řadu let požehnaně působil na vinici Páně v okolí Martina. Vzpomínáme na její milý úsměv a obětavou lásku . . .

TAKÉ NĚCO PRO DĚTI

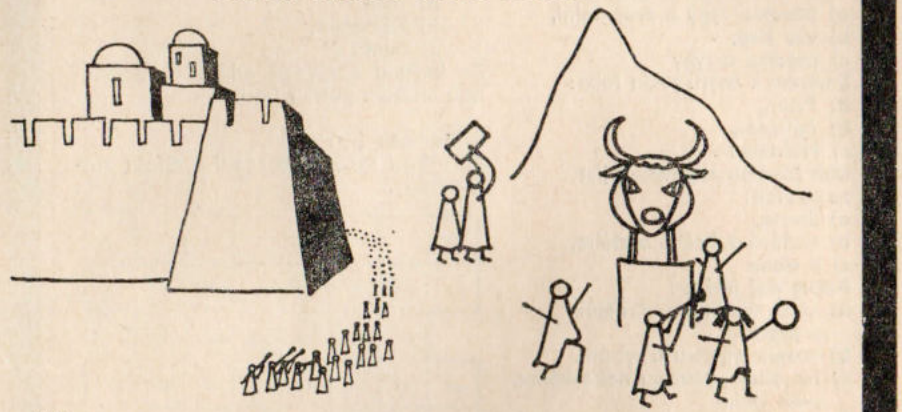

Vítáme všechny, kdo rádi luští biblické hádanky. I letos chceme bodovat správné odpovědi a nejúspěšnější luštitele odměnit. Počet dosažených bodů u každého luštitele budeme sčítávat. Závěrečné hodnocení provedeme opět ke konci roku. Přejeme všem hodně úspěchů i trpělivosti k luštění.

Řešení zasílejte vždy do dvou týdnů po obdržení časopisu na adresu: Petr Slepánek, Žeranovská 23, 796 01 Prostějov.

Dosažitelný počet bodů v tomto čísle je 25.

ŘEŠENÍ Z ČÍSLA 6/74:

Řetězovka: Job, Bůh, had, Dan, nil, Lot, Týr, Rek, káb, bál, Lía
Roháček: Abinadab, Betánie, Itamar, Náman, Anan, Dir, ae, b
Rébusy: Uriáš, Mizach
Otázky: 1. Samsonova manželka (Sd 14:16–17), 2. Eliáš (1K 18:27) 3. Píseň 253, verš 3. a) Já (Ř 3:23, 1Tm 1:15), b) protože každý z nás byl mrtev ve vinách. Nemůže být někdo víc nebo méně mrtev než druhý. (Ef 2:1, 5).
Číslovka: Mara, Aram
Přesmyčka: Znovuzrození
Výroky: 1. Pán Ježíš Janovým učedlníkům (J 1:40)
2. Ondřej Šimonovi (J 1:42)
3. Natanael Pánu Ježíši (J 1:49)
4. Natanael Pánu Ježíši (J 1:50)
5. Pán Ježíš služebníkům v Káni (J 2:7)
6. Pán Ježíš Nikodémovi (J 3:10)
7. Pán Ježíš Samaritánce (J 4:7)
8. Samaritánka Pánu Ježíši (J 4:12)
9. Učedlníci Pánu Ježíši u studnice Jákobovy (J 4:3
Skladovka: Senacherib
Rovnice: Barnabáš BAR-jezus, NÁB-al, AŠ-kalon

Správné luštitele uvedeme v příštím čísle.

1. Znáš knihu Genese?

1. Třetího dne Bůh stvořil:
   a) světla,
   b) bylinu zelenou,
   c) rozdělil vody
2. Země vydala:
   a) trávu, byliny, hovada, plazy a zvěř zemskou,
   b) trávu, stromy, hmyz a ptactvo,
   c) rostliny, zeměplazy a ryby
3. Pátého dne Bůh stvořil:
   a) ptactvo, ryby a zvěř polní,
   b) vše živé,
   c) ptactvo a ryby
4. Směrem k Asyrii tekla řeka:
   a) Píson,
   b) Eufrates,
   c) Hiddekel
5. Bůh člověku zapověděl jíst ze stromu:
   a) života,
   b) vědění dobrého a zlého,
   c) z obou
6. Adam dal jména:
   a) všem rostlinám, stromům a ptactvu,
   b) všemu ptactvu a rybám,
   c) hovadům, ptactvu nebeskému, zvěři polní
7. První oděv zhotovil Adam se svou ženou:
   a) z olivových listů
   b) z fíkových listů,
   c) z listů vinné révy
8. Kdy dostala Adamova žena jméno Eva?
   a) když byla stvořena,
   b) po pádu,
   c) po vyhnání z ráje
9. Zahradu Eden obsadil Bůh po vyhnání člověka:
   a) cherubíny k východní straně s plamenným mečem,
   b) serafíny a cherubíny s ostrým mečem,
   c) serafíny k západní straně
10. Kde zabil Kain Abele?
    a) na cestě,
    b) v domě,
    c) na poli
11. Kain bydlel po zabití Abele:
    a) na poušti,
    b) v zemi Nód,
    c) v asyrské zemi
12. Enos, za něhož začalo vzývání Hospodina, byl synem:
    a) Kainovým,
    b) Lámechovým,
    c) Setovým
13. Sedmý od Adama byl:
    a) Lámech,
    b) Enoch,
    c) Enos
14. Který muž se dožil 969 let?
    a) Matuzalém
    b) Enoch
    c) Járed
15. Kterého svého potomka mohl ještě Adam znát?
    a) Noe,
    b) Lámecha,
    c) Sema

Za každou správnou odpověď, doloženou citátem patří 1 bod.

-rp

2. Koníček (rp)

Za určení správného znění a citátu patří 4 body.

VE		ŘE			A		Z
KL	ŽIŠ	A	HO	I	HO	ŠE	ZE
	LI	MU	TI	SVÉ	VŠÍ	CE	
JE	NÍ	A	NÍ	SVÉ	LO	SVÉ	DU
KÉ	TO	KÁ	VA	ZE	SRD	NA	LÉ
PŘED	TI	LI	CE	ZÁ	DEŠ	VŠÍ	HA
SVÉ	PŘI	JEST	BU	MYS	BO	HO	PÁ

3. Rovnice:

3/6 a + 2/3 b + 3/6 c + 2/5 d = X

a) zlatý peníz (Nh 7:70)
b) místo modloslužby (Iz 1:29)
c) oblastní právo (Dn 6:8)
d) svítidlo (Mt 25:1)
X - podobenství (Mt 13:46)

2 body vtí-

4. Číselka:

1 2 3 4 první slovo „až potud pomáhal . . ."
4 3 2 1 vlast, již Pán nám vyzískal

1 bod

5. Skládačka:

Prohra v šachu + jméno muže, který se dotekl truhly smlouvy a hned zemřel + poslední slabika města, ve kterém se narodil Pán Ježíš. A máme tu muže, který byl . . . 1 bod

6. Přesmyčka:

VÁVRA ZATRATIL I VĚDU (Luk) 2 body

připr. -tp